

BUCUREŞTI – PIRINEI 11-1

În numărul 20, din octombrie anul trecu revista «SPORT» îl recomanda cu căldură p Constantin ŞERBAN pentru echipa naţional Iată-l la numai şase luni de atunci, confirmîr aşteptările, în meciul dintre selecţionate Bucureşti şi Pirinei. În fotografie el poate văzut culegînd balonul la o repunere în jo de la margine.

Foto: PAUL ROMOŞAN

- **BINDEA** – „REACTORU RIPENSIEI (II
- **JUBILEUL MATTHEW** (două pagini de la Stoke
- **TITUS OZON** prezintă echipele **CEHOSLOVACIEI şi PORTUGALII**
- **IENCIC – DRÎMBĂ** – TANDEMUL VICTORII

Proletari din toate ţările, uniţi-vă!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ŞI SPORT DIN R. P. ROMÂNĂ

Nr. 10 (153) MAI 1965 – Anul XVIII

1

2

LA 27 MAI LA MILANO: INTERNAZIONALE — BENFICA

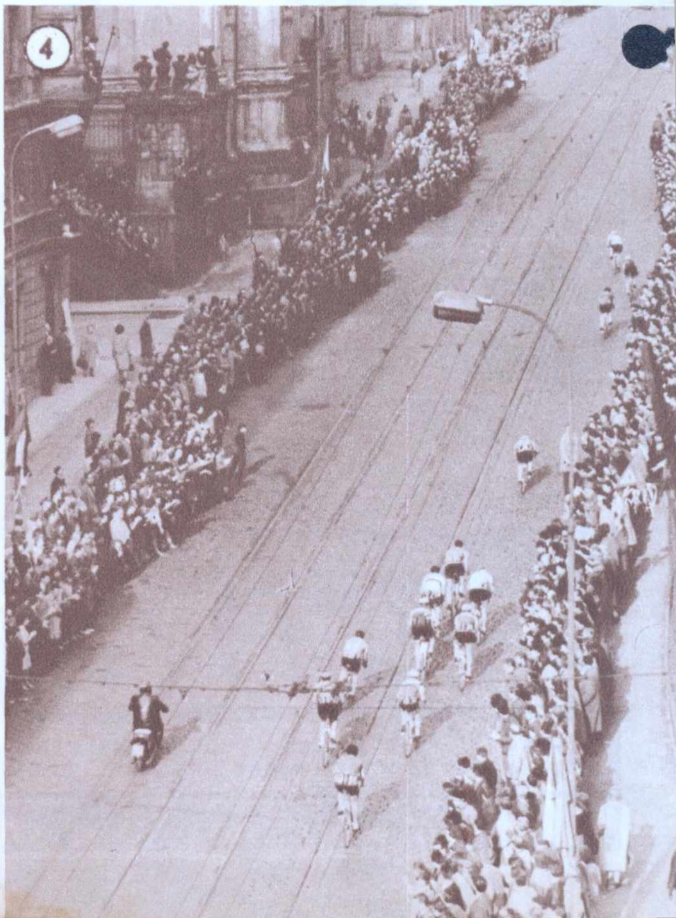
3

1 Întrecerile Spartachiadei de vară continuă să se situeze în centrul atenției tuturor asociațiilor sportive din țară. În urmă cu cîteva zile, tinerii din comuna Găujani — raionul Giurgiu, au inaugurat, într-un cadru sărbătoresc, noua lor bază sportivă pe care au și început disputele din cadrul Spartachiadei de vară. În fotografie, un aspect de la demonstrația celor 54 de tineri gimnaști ai comunei făcută cu prilejul inaugurării noului «complex» sportiv.

2 INTERNAZIONALE, deținătoarea «Cupei intercontinentale» a avut un finiș formidabil, calificîndu-se pentru finala C.C.E. (1—3 și 3—0 cu Liverpool) și preluînd conducerea în campionat. În fotografie, sus: Sarti, Facchetti, Guarneri, Tagnin, Burgnich, Picchi (căpitanul echipei). Jos: Corso, Milani, Mazzola, Jair, Suarez. Antrenor: H. Herrera.

3 BENFICA, multipla campioană a Portugaliei și finalistă a Cupei Campionilor Europeni a avut un sezon excelent, contribuind hotărîtor la succesele naționalei portugheze în preliminarii și mai ales la victoria cu 1—0 asupra Cehoslovaciei. Iată echipa probabilă pentru finala C.C.E.: *Costa Perreira — Cavem, Germano, Raul, Cruz — Perides, Coluna — Augusto, Torres, Eusebio, Simoes.* Antrenor: *Elek Schwartz.*

4 *MAREA POPULARITATE de care se bucură tradiționala competiție ciclistă «Cursa Păcii» nu a fost dezmințită nici la cea de a 18-a ediție a ei. În etapele însorite — puține la număr — ca și în acelea cu ploaie și vînt zeci de mii de spectatori, înșirați de-a lungul traseului, au ținut să-i întîmpine pretutindeni pe sportivi cu urale și aplauze. Iată un aspect de la trecerea caravanei cicliste pe străzile orașului Praga, în etapa Dresda—Praga, 167 km.*

4

5 PE MARELE STADION Wembley, din Londra, s-a disputat recent întîlnirea amicală de fotbal dintre reprezentativele Angliei și Ungariei (1—0), prima dintr-o suită de jocuri, pe care fotbaliștii englezi le-au susținut săptămîna trecută — Belgrad: 1—1 cu Iugoslavia, Nürnberg: 1—0 cu R.F. Germană și Stockholm: 2—1 cu Suedia.

În fotografie, momentul marcării unicului gol din partida cu Ungaria, de către jucătorul englez *Jimmy Greaves*.

6 LIVERPOOL F.C., cîștigătoarea Cupei Angliei, a strălucit anul acesta și în Cupa Campionilor Europeni, învingînd acasă pe celebra «Inter» din Milano cu 3—1 și reflectînd renașterea fotbalului englez.

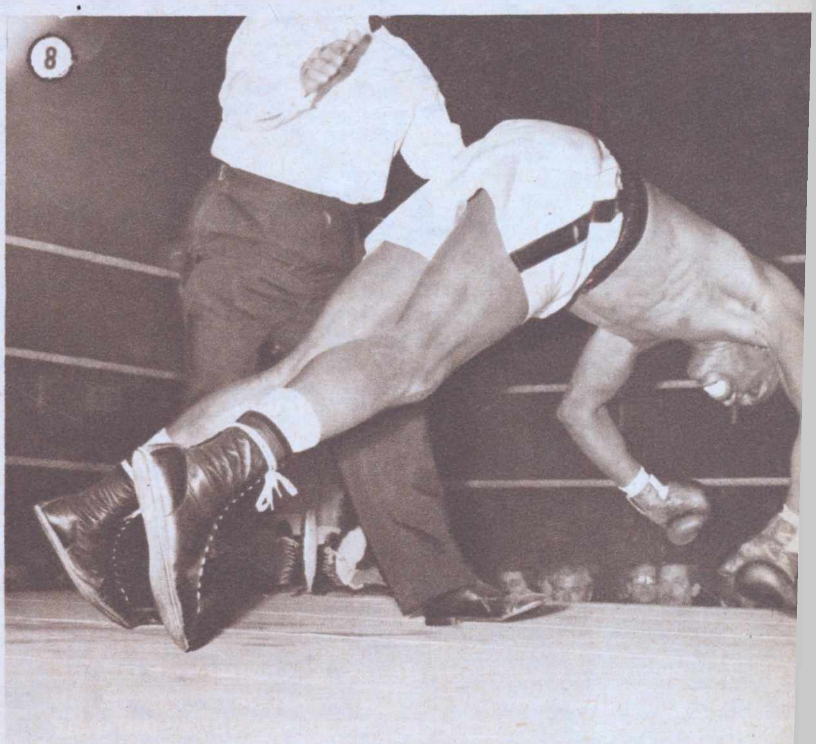
În fotografia noastră, de la stînga la dreapta, în picioare: **Gordon Milne (5), Gerry Byrne (4), Tommy Lawrence (1), Ron Yeats (3 — căpitanul echipei), Chris Lawler (2) și Billy Stevenson (6).** În rîndul doi: **Ian Callaghan (7), Rodger Hunt (8), Ian St. John (9), Tommy Smith (10) și Peter Thompson (11). Antrenor: Bill Shankly.**

7 *GOLUL FINALEI. Ne aflăm pe stadionul Wembley din Londra. Se joacă finala Cupei Angliei între Liverpool și Leeds United (2—1). Fotografia noastră înfățișează momentul decisiv al meciului: minutul 111. Extremul dreapta Callaghan (invizibil) a centrat precis și centrul înaintaș Saint John reia cu capul în gol. Liverpool cucerește astfel ediția 1965 a Cupei Angliei, iar Leeds United pierde din nou «la fotografie» al doilea mare trofeu al anului.*

8 UN K.O. RAPID. În cadrul unei reuniuni pugilistice desfășurată de curînd la Londra, englezul Billy Walker a repurtat o surprinzătoare victorie prin K.O. în minutul doi, al celui de al doilea rund, în fața negrului american Charlie Powell.

Fotografia îl prezintă pe Charlie Powell cu cîteva fracțiuni de secundă înainte de a face cunoștință cu podeaua.

„FLOTA"

Încă înainte de apariția mugurilor care ornează malurile Snagovului, caiaciștii și canoiștii de frunte ai țării și-au «armat» bărcile și le-au scos pe apele reci. Pentru ei, ploaia și frigul n-au avut un cuvînt prea greu... Cînd ești gazdă, te pregătești din timp pentru primirea oaspeților.

«Europenele» de la Snagov trebuie să afirme și să confirme talente noi și nume temute pe pistele de apă. Majoritari printre selecționabili, sportivii de la Dinamo și de la Steaua.

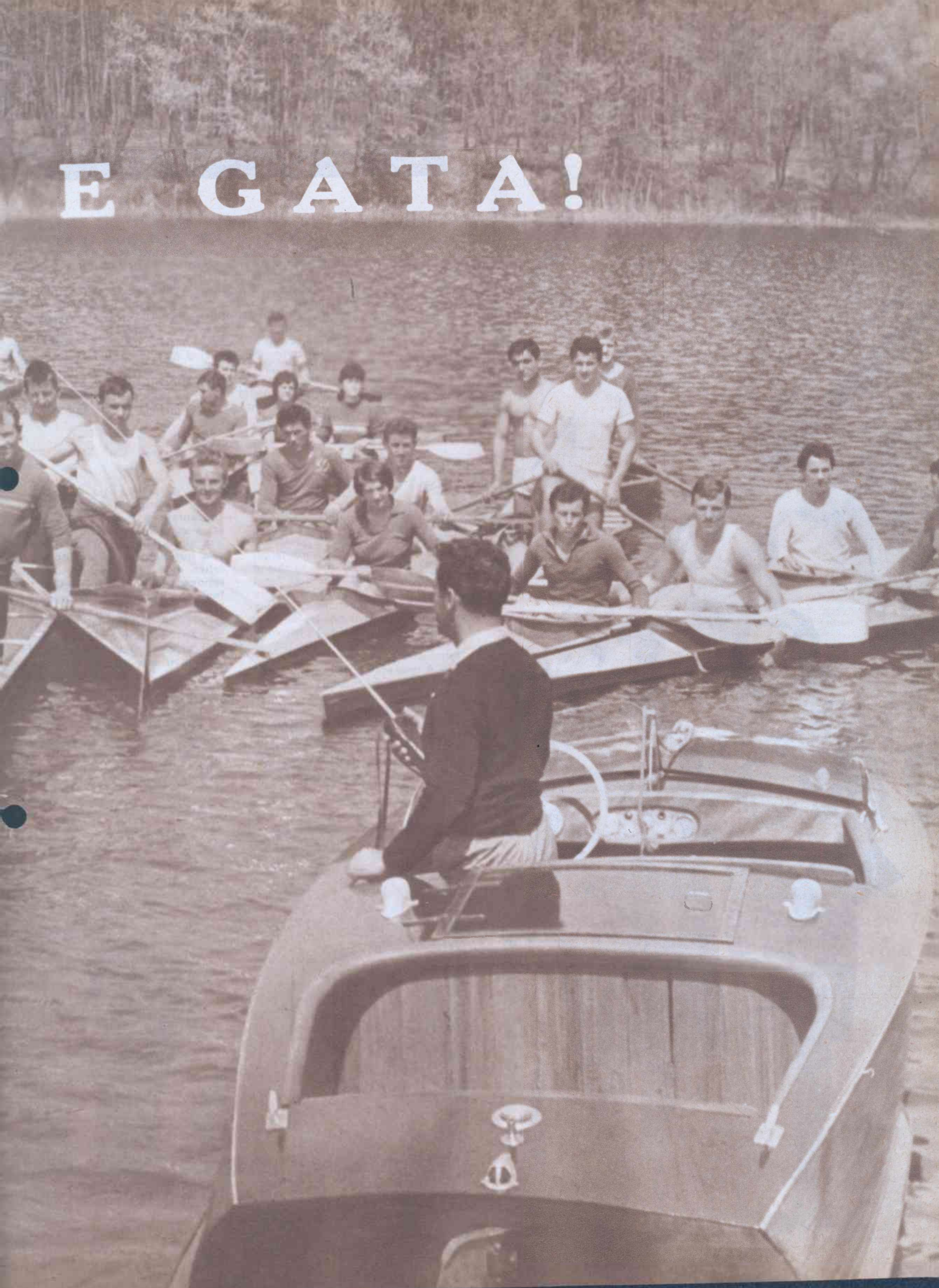
Cei patru antrenori — **NICOLAE** și **MONA NAVASART** la Steaua, **RADU HUȚAN** și **STAVRU TEODOROV** la Dinamo — nu prididesc. Forța de care dispunem face extrem de dificilă alegerea «padelelor» și «pagaelor» care ne vor reprezenta. Cronometrul, caietul de antrenament, porta-vocea și — noutate foarte însemnată — aparatul de radio emisie-recepție portativ întregesc, alături de șalupă, ambianța.

Am fi vrut să-i cuprindem pe toți, dar n-a fost chip. Mai întîi, diferențele de program; apoi, unele adversități (pe care le criticăm sever cu această ocazie) între numele «mari» ale consacraților; în sfîrșit, numărul lor mare, care nu le permite să apară cu figuri distincte într-o singură fotografie. Le dăm însă pe calea scrisului lauda cuvenită tuturor celor care muncesc neobosit pentru gloria sportivă a țării. Nu pot lipsi de la acest frumos capitol antrenorii și «olimpicii» de la Tokio (fie că au adus, fie că n-au adus medalii) sau tinerii care aspiră la tricoul reprezentativ. Capete de afiș — din nou **VERNESCU, NICOARĂ, SCIOTNIC, IVANOV** și toți ceilalți. Se pare că și **ISMAILCIUC** pregătește o surpriză... Un alt capitol, din păcate și el prezent: «fetele olimpice» **LAUER–SIDERI** au uitat că drumul spre medalie trece obligatoriu prin... anafoarele muncii intense.

Cît privește fotografia, e vorba de un moment dinaintea antrenamentului — anunțarea distanțelor și cadențelor pentru antrenamentul dinamoviștilor. Antena întinsă a aparatului de radio, pe care-l ține în mînă **TEODOROV** face legătura, pe calea undelor, cu antrenorul principal **HUȚAN**. La un kilometru distanță, cronometrul său abia așteaptă să înscrie jaloanele rutei spre podium...

G.R.S.
Foto: PAUL ROMOȘAN

E GATA!

ILEANA GHIULAI-DRÎMBĂ — ECATERINA IENCIC. Din 1960 sînt nedespărţite...

FLORETE MEDALIATE

PRIVIŢI-LE! Din 1960 sînt nedespărţite. Mediatorul prieteniei... sportul, sau mai exact scrima, pentru care Ecaterina Iencic, campioana mondială de tineret la floretă şi Ileana Ghiulai-Drîmbă, vicecampioană mondială, au făcut pasiune încă de pe vremea codiţelor cu funde şi a uniformelor şcolare cu gulerașe albe, scrobite. Oraşul natal: Satu Mare. Anul naşterii: 1946. Luna aniversărilor: iulie — Ecaterina, iunie — Ileana. Ecaterinei, prietenii, colegii de şcoală şi de sport îi spun Cati, Ilenei—«Murdărici». În primele clase, cînd tocul se afunda în călimară, afurisiţii stropi de cerneală îi pistruiau pagina, gulerașul alb, nasul în vînt şi... sprinceana mirată. Dar, tot începutul are sfîrşit. Inspirată, mama i-a făcut Ilenei cadou un stilou şi «pistruii» au dispărut ca luaţi cu «Pic». Porecla, mai îndărătnică, nu.

DEBUTUL

Satu Mare. Pe strada Ştefan cel Mare există o sală de sport, un veritabil stup cu harnice albine sătmărene. Zumzetul lor, cu rezonanţe curioase — zăngănit de arme şi şuierat de florete în asalt, — se face auzit pînă în stradă. În această sală a pătruns timidă, emoţionată, o fetiţă de 13 ani, eleva Ecaterina Iencic, de la Şcoala medie nr. 1 Mihail Eminescu. Era într-o după-amiază frumoasă, de primăvară, a anului 1960.

— **Antrenorului de scrimă Alexandru Csipler** — spune Ecaterina — **îi fusesem recomandată de o colegă, floretistă mai «veche». Argumentul că sînt atletă cu «nerv» — la şcoală mă evidenţiasem la 400 m şi la săritura în lungime — a fost suficient ca să-l determine pe severul antrenor să mă accepte în secţia de scrimă fără prealabilele probe de control. Cînd i-am fost prezentată, o urmă de neîncredere i s-a aşternut în priviri. Cel puţin aşa mi s-a părut. Eram tare slăbuţă. M-a întrebat de performanţele atletice, de note. Intimidată, abia îmi reţineam lacrimile. Am reuşit totuşi să-i răspund: 1,13 min. pe 400 m, 4,25 m la lungime, note: 8, 9 şi 10. Puţin mai îmbunat... m-a abandonat totuşi, în mijlocul sălii şi şi-a văzut de-ale lui. În jurul meu toţi lucrau. Eram descumpănită. Nu ştiam ce să fac, cînd, din spate, am simţit o mînă pe umăr.**

— Cum te cheamă?

— **Ecaterina.**

— Pe mine Ileana. Cîţi ani ai?

— **Treisprezece.**

— Ca şi mine. În ce clasă eşti?

— **Într-a opta.**

— Eu la fel. Vino în grupa noastră. Dacă vrei, la început ai să lucrezi cu mine.

Așa am cunoscut-o pe Ileana Ghiulai. Începuse scrima cu un an mai devreme. Era mai experimentată. Ne-am împrietenit, și prietene am rămas pînă azi.

Au urmat zile de muncă încordată. După patru luni, timp în care nu a făcut nimic altceva decît pași și fandări, antrenorul i-a înmînat Ecaterinei echipamentul: pieptar și pantaloni. A fost prima recunoaștere a progreselor pe care le înregistrase. La lecția următoare, Ileana i-a adus, ca pe o ofrandă, floreta, și după ce i-a potrivit pe cap casca, a prezentat-o antrenorului. Ileana i-a fost prima parteneră și în lucrul cu «arma». Îi para atacul. Antrenorul, de data aceasta mai pretențios, intervenea continuu.

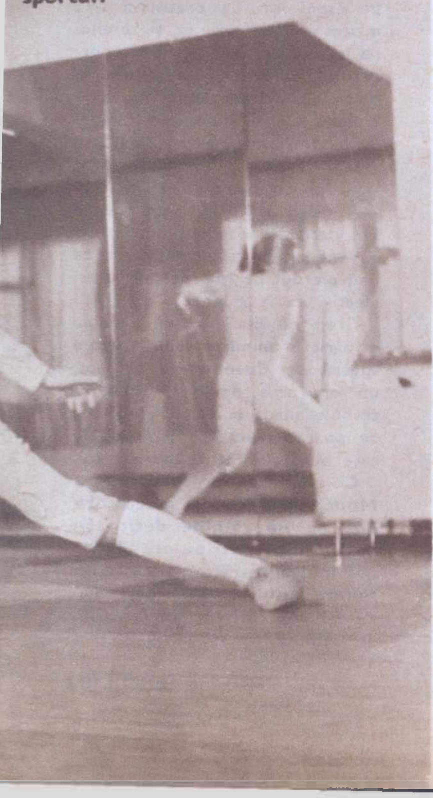

Cel mai apropiat concurs? Examenul de maturitate, pentru care, ca două bune prietene ce sînt, învață împreună, cu ambiția de a-l absolvi cu note la valoarea prestigiului de care se bucură și în minuirea floretelor. Loc de studiu preferat? După cum vedeți, covorul înmiresmat al ierbii.

PRIMELE SUCCESE

La numai un an după ce Ecaterina a început să mînuiască floreta, iat-o cu echipa la Oradea, la primul ei concurs oficial. «Mare meci mare» cu echipa școlii sportive de elevi din localitate. Aici, Ecaterina realizează surpriza întîlnirii. Obține un nesperat loc 2, în timp ce prietena și «profesoara» ei Ileana se clasează pe locul 3. Din acest moment pretențiile mereu sporite ale antrenorului, ca și ambiția celor două bune prietene, vor face posibilă creșterea rapidă a nivelului lor tehnic. Impunîndu-se în atenția federației de specialitate, în ianuarie 1963, Iencic și Ghiulai, împreună cu Suzana Tasi — colegă de antrenament — Marina Stanca și Ana Ene sînt selecționate pentru întîlnirea internațională triunghiulară din Polonia. În același an, cele două nedespărțite prietene mai participă și la concursurile internaționale din Iugoslavia, Cehoslovacia, Italia, Belgia, unde, în afara sportivelor țărilor gazdă au ocazia să încrucișeze floretele și cu trăgătoarele de mare clasă din Ungaria, U.R.S.S., Franța, Suedia și alte cîteva țări, cu veche tradiție în această disciplină. «Rodajul» internațional a venit să le aducă un plus de siguranță în acțiunile de atac, un plus de încredere în forțele lor.

Mediatorul prieteniei lor... sportul!

Numele Iencic și Ghiulai devin tot mai cunoscute. În Cehoslovacia, Iencic ocupă locul 2. La concursul de la Triest, echipa formată din Olga Szabo, Maria Vicol, Ana Ene și Ileana Ghiulai se clasează de asemenea pe locul 2. Și tot locul 2 (la individual), dar, de data aceasta, la un concurs de mare anvergură, îl ocupă Ileana în aprilie 1964: la campionatele mondiale de juniori de la Budapesta. Primul ei succes de prestigiu. La aceste campionate Ecaterina Iencic obține un merituos loc 6.

CONFIRMAREA

Aprilie 1965. La campionatele mondiale de tineret de la Rotterdam—Olanda, 45 de floretiste reprezentînd 14 țări s-au prezentat pe planșă pentru a-și disputa mult invidiatul titlu. Rezultatul îl cunoașteți. Cele două bune prietene și-au împărțit frățește primele două locuri! Mariana Stanca, cea de a treia reprezentantă a țării noastre, a ocupat locul 5.

Victoria Ecaterinei a fost decisă în turneul final, în întîlnirea directă cu Ileana. Era după-amiază, și după-amiezele... **«Dimineața** — ne spune Iencic — **nu știu ce se întîmplă cu mine. Parcă aș fi amorțită. Nu pot executa un asalt, și chiar dacă încerc, totuși, să atac, prin voință, greșesc de multe ori. Despre valoarea asalturilor mele de dimineața mai bine să nu vorbesc...»**

Întocmai spuselor ei s-au petrecut lucrurile și la Rotterdam. Dimineața, în prima serie, Ecaterina obține calificarea, dar cu prețul a două înfrîngeri: la Palm și la Novikova. În seria a doua, disputată tot dimineața, Novikova o întrece din nou pe Iencic iar în asalturile următoare reprezentanta noastră pierde alte două puncte prețioase în fața trăgătoarelor Herbster și Duront. Calificarea o obține abia în urma barajului «tras» cu Grawfurd.

Dar, campionatul nu era încheiat. Urmau întîlnirile de după-amiază. Indiscutabil cele mai dificile. Pe fața Ecaterinei dispăruse însă orice urmă de emoții. Venea în sfîrșit... după-amiaza. Și într-adevăr, pe planșe, după-amiaza, Ecaterina e de nerecunoscut. În eliminările directe face ravagii, iar în turneul final, după ce își învinge prietena, se revanșează la Palm și la Herbster într-un chip magistral. Trei întîlniri în finală, trei victorii de prestigiu și, o dată cu aceasta, titlul de campioană mondială de tineret.

La acest campionat, în serii, eliminare directă și turneu final, Ileana Ghiulai a pierdut doar două asalturi. Unul, în prima serie, la trăgătoarea sovietică Kondratieva, iar cel de al doilea, cel mai important, în finală, la Ecaterina. Ileana a pierdut titlul, dar nu a încercat păreri de rău. Medalia de aur o cucerise doar prietena ei Ecaterina. **«Între noi, astăzi cîștigă ea, mîine eu, ce importanță are? Sîntem prea bune prietene ca să ne supărăm».**

*

În prezent, campioana și vicecampioana mondială sînt foarte ocupate. Pînă către sfîrșitul lui iulie, cele două sportive fruntașe ale clubului «Steaua» vor avea de dat nu mai puțin de trei examene. Examenul de maturitate (anul trecut prietenele au absolvit clasa a XI-a), examenul de admitere la I.C.F. și... examenul campionatelor mondiale de seniori, care vor avea loc în Franța. Să le lăsăm să se pregătească cu speranța că vor reuși să ne ofere cît de curînd, un nou prilej de a le consemna succesele.

G. ȘTEFĂNESCU

PORTRET

Gheorgheli

Gheorgheli redivivus!

După ce, timp de un an și jumătate, mulți, foarte mulți și-au pierdut speranța că neobositul mijlocaș dinamovist va reveni pe gazon.

Această revenire aruncă o lumină clară asupra marilor resurse de voință ale unuia dintre principalii autori ai victoriei echipei noastre naționale în turneul UEFA 1962.

*

Vasile Gheorgheli, unul din frații fotbaliști Gheorgheli, s-a născut la Baia Mare, la 28 octombrie 1942.

Fotbalist precoce, Vasile joacă încă de la 13 ani în echipa de regiune «Chimistul». Antrenor: fostul jucător băimărean Ardoș. În anul 1955, micul «senior» de 13 ani redevine... junior, de astă dată la «Minerul», și continuă să joace — mijlocaș sau inter — pînă în anul 1959, cînd revine — tot înainte de termen — la seniori.

Începînd din anul 1959 și pînă în zilele turneului UEFA de la București, Vasile Gheorgheli joacă în prima echipă a Minerului, marcînd un progres continuu, urcînd treaptă cu treaptă, fără salturi, dar și fără întîrzieri.

După turneul UEFA, care a pus în valoare pregătirea solidă a jucătorului băimărean, Gheorgheli efectuează un scurt «pasaj» la Viitorul, pentru ca apoi să devină un veritabil jolly-jocker la Dinamo București.

Anul 1962 a fost și anul debutului său în echipa națională. Cel mai bun joc: cel cu Spania, de la București. În cronica meciului apărută în «Sportul popular», semnatarul acestor rînduri scria: «Gheorgheli a fost cel mai bun jucător al nostru. A acoperit o mare zonă a terenului, a «scos» numeroase mingi din picioarele adversarilor, nu s-a lăsat surprins, nu s-a sustras niciunei faze, a «găsit» parteneri și culoare, ajungînd de multe ori în fața porții adverse. Într-un cuvînt, Gheorgheli, s-a dovedit a fi un jucător complet. Ne permitem acest calificativ pentru că vedem în Gheorgheli un jucător sobru și modest».

Și iată că ascensiunea tînărului jucător se oprește pe neașteptate. Într-un turneu în Cipru, Gheorgheli se accidentează. O recidivă la Constanța complică lucrurile, astfel că mijlocașul dinamovist nu mai poate juca. Timp de un an și jumătate el pierde tot mai mult speranța că va mai reveni în fotbal. Obosit de așteptare, Vasile pleacă pentru un scurt concediu la părinți, la Baia Mare. Glezna îl doare mereu, chiar la mers, dar gîndul că ar putea să abandoneze fotbalul, îl îndîrjește. În fiecare zi, Vasile aleargă pe treptele stadionului, ca să încerce puterea gleznei. Și glezna rezistă.

Între timp, Vasile are o explicație cu fata pe care o iubește. El, Vasile Gheorgheli, îi promite că se va căsători imediat după reintrarea în echipa națională. «Dar fata n-a vrut să aștepte — mărturisește internaționalul — Sau n-a crezut că voi reveni vreodată în echipă».

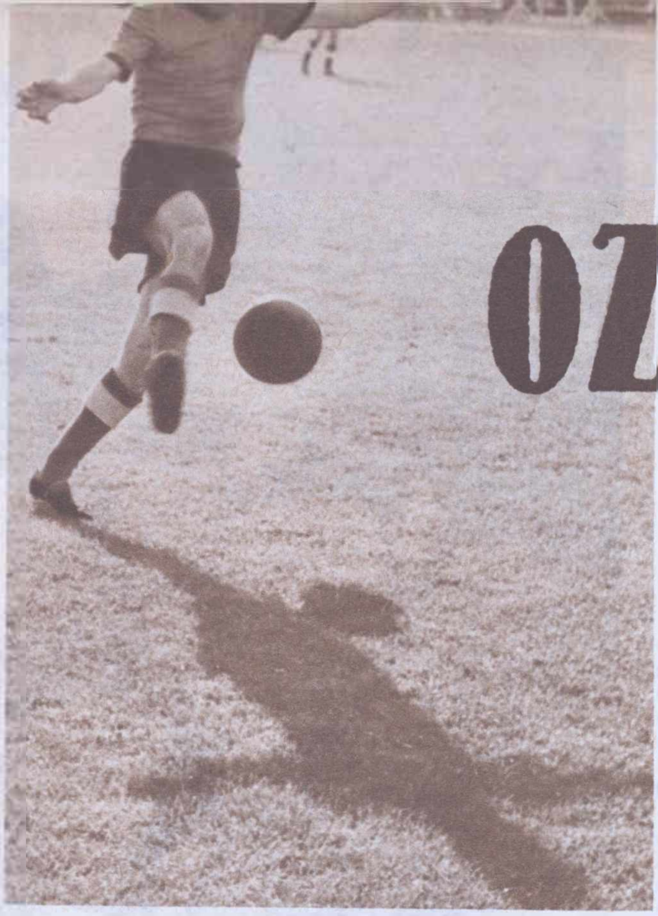
Anul trecut, în toamnă, la Brașov, Gheorgheli a reintrat în jocul cu Steagul Roșu. Întîmplător, subsemnatul a scris cronica jocului, notînd: «Un om care revine cu pași siguri: Gheorgheli... El a fost printre puținii dinamoviști care au făcut față ritmului de joc, împingînd atacul prin cîteva acțiuni curajoase».

Zilele trecute, Vasile Gheorgheli îmi spunea: «Tovarășe reporter, atunci, la Brașov, mi-am jucat ultima carte. Știam că jocul acela va decide dacă mai rămîn sau nu la Dinamo».

Vasile Gheorgheli și-a împlinit visul: a reintrat în echipa națională. Cum? «Pentru că atunci, la Brașov, am izbutit să fiu mai tare decît glezna care mă durea pas cu pas»...

Un om care revine cu... pași siguri.

I. CH.

Titus OZON prezintă echipele PORTUGALIEI și CEHOSLOVACIEI

Antrenorul Titus Ozon e pentru prima oară oaspetele revistei SPORT. Prezent la Bratislava, la jocul Cehoslovacia — Portugalia (0—1), fostul campion al fentei și al spontaneității adaugă acestor calități de temperament un spirit metodic pe care, de fapt, i-l bănuisem în ultimele evoluții pe gazon. Iată de ce ni se pare deosebit de interesantă această convorbire pe care unul din reporterii noștri a avut-o recent cu... tînărul antrenor.

— **Portugalia?**

— În primul rînd o echipă de mare finețe tehnică. Aproape fără excepție. Printre stele, bineînțeles, în primul rînd, EUSEBIO. Dribling amplu și sigur, șuturi din orice poziție. În tot cursul jocului a greșit un singur șut. Are un simț al porții ieșit din comun. Ca activitate în teren, «navighează» aparent fără busolă, dar este evident că anticipează instinctiv desfășurarea fazelor.

— **Ceilalți?**

— Dă-mi voie să-ți prezint cu cifre echipa Portugaliei...

Jose Pereira (Belenenses), are 33 de ani, a fost de 2 ori în A; **Festa** (Porto), 22 de ani, 11 A; **Germano** (Benfica), 32 de ani, 18 A; **Carlos** (Sporting), 23 de ani, 13 A; **Hilario** (Sporting), 26 de ani, 10 A; **Mendes** (Sporting), 27 de ani, 21 A; **Coluna** (Benfica), 29 de ani, 37 A; **Augusto** (Benfica), 27 de ani, 21 A; **Eusebio** (Benfica), 23 de ani, 17 A; **Torres** (Benfica), 26 de ani, 10 A; Simoes (Benfica), 21 de ani, 13 A.

— **Cîteva microportrete...**

— **Festa** e un fundaș cu o tehnică de atacant. S-a văzut, cred, și la «Tele». **Germano** dublează ca o... umbră. E foarte tare pe picioare. O remarcă: nu joacă măturător. **Carlos**, celălalt stoper e un «pitic» nervos și extrem de rapid. **Coluna**, mijlocașul de legătură, e un motor cu nu știu cîți cilindri, cu o tehnică remarcabilă chiar pe fondul acestei echipe de tehnicieni și cu șuturi foarte puternice de departe.

Cei patru din atac — toți de la Benfica — sînt «unul și unul».

Augusto, extremul dreapta — o frumoasă paralelă între viteză și tehnică. **Torres**, 1,87 înălțime, un adevărat tanc, care protejează bine mingea. **Simoes** — o «cascadă» de fente în viteză, pe tot terenul. De **Eusebio** am mai vorbit, dar vreau să mai redau o dată golul pe care l-a marcat. A trecut de **Weiss**, apoi a aruncat mingea pe lîngă **Popluhar**, a trecut și de el, și a șutat formidabil, fără pendulare, dintr-un unghi greu. **Schroif**, deși plasat, n-a văzut mingea, executînd mișcarea după tremurul plasei.

În sfîrșit, vreau să adaug că această echipă de tehnicieni a muncit enorm după ce a rămas în 10. Singurul care a făcut excepție a fost **Eusebio**, dar «hoinăreala» lui pe tot terenul a fost extrem de obositoare pentru adversari.

— **Dar Cehoslovacia?**

— Mai întîi să orientăm cititorii printr-un nou tabel.

Cu voia dumneavoastră, meștere...

Schroif (Slovan Bratislava), are 34 de ani, a fost de 38 de ori internațional A.

Lala (Slavia Praga), 26 de ani, 20 A; **Pluskal** (Dukla Praga), 34 de ani, 56 A; **Popluhar** (Slovan Brat.), 30 de ani, 44 A; **Weiss** (Slovnaft Brat.), 26 de ani, 2 A. **Geleta** (Dukla), 21 de ani, 4 A; **Kvasnak** (Sparta Praga), 28 de ani, 25 A.

Pospichal (Sparta Praga), 28 ani, 25 A; **Mraz** (Sparta Praga), 23 de ani, 3 A; **Masny** (Jednota Trencin), 26 de ani, 3 A; **Valosek** (Banik Ostrava), 27 de ani, 2 A.

— **Caracteristici?**

— În primul rînd o echipă de forță. Buni «la cap» și în duelurile individuale. Tehnica cehilor nu e strălucită, dar e corectă. M-a surprins lipsa de orientare în atac. M-au surprins centrările pe sus, la... noroc. Se pare că le-a lipsit mult **Masopoust**, conducătorul de joc. Introducerea lui e probabilă. Ca și înlocuirea lui **Masny** cu **Scherer**.

Echipa cehoslovacă are o apărare masivă. Întotdeauna, în fazele din apărare, am văzut 5—6 oameni în fața porții.

Ca individualități mi-au plăcut **Popluhar** — joacă măturător, la 3—4 metri în spatele celorlalți — **Geleta**, un adevărat «cărăuș» neobosit, **Kvasnak**, cu intercalări regulate și destul de periculoase în atac, și **Pospichal**, un înaintaș cu viteză, control și șut.

— **Cum trebuie să jucăm?**

— Cehoslovacii trebuie hărțuiți. Nu se simt prea bine cînd stai pe capul lor. La Bratislava s-au mișcat greu. Poate că și terenul i-a incomodat mult. Oricum, portughezii au fost mereu primii la balon. Printr-un efort colectiv trebuie să le micșorăm cîmpul de joc. În spații libere sînt foarte buni.

— **Iar cu portughezii?**

— Pe primul plan — tot munca. Eh, dacă ai noștri ar munci cît au muncit portughezii după ce l-au pierdut pe **Mendes**. Au tras, efectiv, ca la galere.

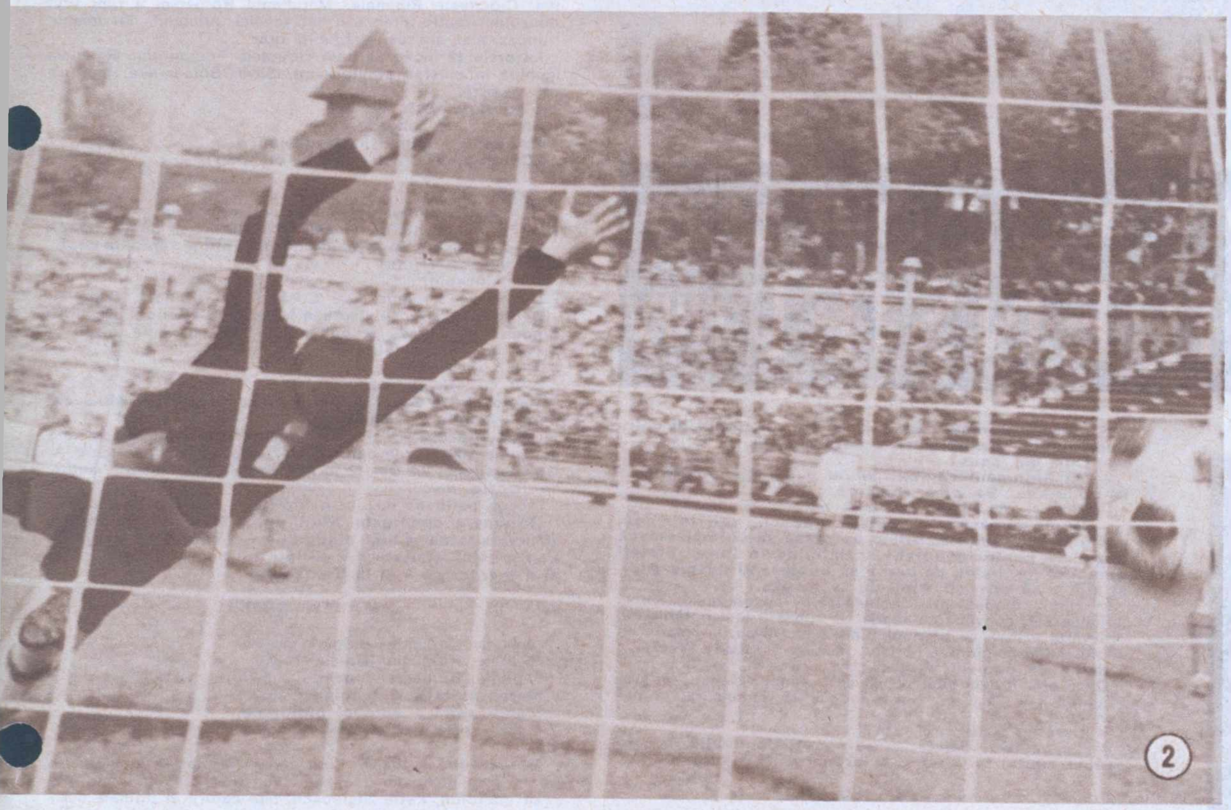
Cred că **Eusebio** nu trebuie urmărit în plimbările lui. Un om special pe **Eusebio** e, de fapt, un om scos din joc. **Eusebio** trebuie «luat» la 40—35 de metri de poartă, adică din punctele în care șutul lui poate deveni gol.

Convorbirea a luat sfîrșit. Nouă, cititorilor și spectatorilor, nu ne rămîne decît să-i mulțumim «bătrînului» Titus, să-i mai admirăm o dată fenta asupra umbrei (în fotografie) și să-i confruntăm declarațiile în tribună.

REPORTER

Trei goluri (în imagini) şi... cîteva rînduri

1. **Minutul 4** al jocului «disperării»: Progresul—Farul. Al. Constantinescu a centrat de pe dreapta, iar Iancu, «protejat» un pic de D. Popescu, va înscrie cu capul. 1—0.

2. **Minutul 72** al aceluiaşi joc. Iancu şi-a valorificat calităţile de «tanc» şi a şutat necruţător. Talentatul Manciu nu poate oferi decît o frumoasă extensie fotoreporterului: 2—0.

3. **Minutul 9** al partidei Steaua—Dinamo Piteşti. Sorin Avram, care revine la nivelul de exuberanţă al anului trecut, a înscris primul gol. Matache e k.o., iar Ilie Stelian priveşte neputincios.

*

La ora cînd scriem aceste rînduri, jocurile etapei de miercuri nu s-au disputat încă. Cel puţin o jumătate din echipele primei categorii trăiesc sub ameninţarea... nesiguranţei. Totuşi, situaţia cea mai grea o au Minerul Baia Mare şi Progresul. Dar, cine ştie... De remarcat inconstanţa oltenilor şi declinul moldovenilor. Nu este exclus ca finişul să se decidă la... fotografie sau — tehniceşte vorbind — la... sutimi de gol.

Cursa de urmărire din frunte continuă. Rapid a trecut şi de «al nouălea val», la Baia Mare (nici un gol primit în nouă etape) dar Dinamo Bucureşti «i-a prins roata» la Iaşi. Deşi favorit, Rapid nu este scutit de eventualitatea unui «galop pe potou». Pentru că, în actuala situaţie, nu se poate afirma că Progresul este un adversar mai uşor decît Steaua.

Ultimele trei etape vor fi hotărîtoare pentru toate echipele, minus Steaua, Steagul roşu şi — poate — Petrolul, singurele lipsite de griji.

CRONICAR

BINDEA „REACTORUL" RIPENSIEI (III)

Primul capitol al povestirii noastre care cuprinde momente din viata lui Silviu Bindea, unul dintre cei mai buni fotbalisti români ai celui de-al patrulea deceniu, a cuprins copilăria petrecută la Cluj, primii pasi in fotbal si prima echipă cu... tricou si ghete: «Victoria» din Cluj. In capitolul doi apare Sepi, unul din idolii lui Bindea. Apoi Silviu debutează in prima echipă a «Victoriei» si se impune definitiv in ochii publicului clujean in meciul care opune — la Cluj, in 1930 — selectionata clujeană valoroasei selectionate orădene. Capitolul se incheie cu primele jocuri internationale ale lui Bindea in echipele «Victoria» si «Universitatea». In cursul acestor jocuri, faima lui Bindea depăseste orasul copilăriei.

SE CAUTĂ UN LASSO...

In primăvara anului 1931, Silviu Bindea este selecționat în echipa Ligii de Nord pentru jocul de la Arad cu Liga de Vest. Liga de Nord cîștigă surprinzător cu 3—0 și Bindea cinstește acest veritabil fotoliu din anticamera echipei naționale, jucînd din nou bine.

Atît de bine, încît unul din conducătorii Ripensiei, prezent la joc, rostește ca pentru sine: **«Calule[1] cred că ți-am găsit pereche»**.

Din ziua aceea, timișoreanul aflat în tribuna arădeană nu s-a mai gîndit decît la un singur lucru: cum să procure un **lasso** pentru căluțul sălbatic al Victoriei din Cluj...

UN ARGUMENT CAPITAL

La scurtă vreme după meciul ligilor, de la Arad, Ripensia joacă la Cluj, chiar cu Victoria, echipa «căluțului sălbatic». Rezultat: 4—4. După joc, Ripensia îi face o primă ofertă lui Bindea, dar Silviu nu poate primi: e încă elev, și-apoi mama nu e de acord, știindu-l un «copil neajutorat».

Peste un an, în primăvara lui 1932, Ripensia revine la Cluj și joacă din nou cu Victoria. Timișorenii cîștigă cu 8—5, după un joc spectaculos și Bindea înscrie trei goluri. Urmarea: Ripensia e decisă să nu mai plece la Timișoara fără el.

...În casa cizmarului Bindea, oamenii Ripensiei se luptă de peste o oră: **«V-am mai spus: școala o s-o termine la Timișoara. Mai e un singur an la mijloc. Serviciul la Primărie — asigurat. Casă, masă... la Rudy Wetzer... ați auzit poate... Om serios... Familie de oameni așezați... Ca acasă... Cu banii, aranjăm. O să poată trimite și ceva la Cluj. De asta să n-aveți grijă»**.

Amețit puțin de elocința timișorenilor, cizmarul Bindea încearcă să se dumirească și să chibzuiască un răspuns, dar timișorenii simțind starea de șovăială persistentă, contraatacă imediat:

— Și-apoi, domnule Bindea, există un argument care, după umila noastră părere, este capital...

— Cum ați spus?

— Un argument capital. Silviu e un elev foarte bun la geografie. Se pare chiar că...

— Și ce-i cu asta! — se miră bătrînul Bindea.

— Dumneavoastră, ca om al practicii, veți înțelege, desigur. La Ripensia, Silviu va putea să-și împlinească pasiunea pentru geografie, călătorind în lume. Sînteți de acord, probabil, că una e să buchisești despre Alpi, și alta e să privești Alpii de la un pas.

În sfîrșit, Bindea tatăl capitulează. Timișorenii sînt în al nouălea cer, convinși că «șarja cu Alpii» a fost hotărîtoare. Adevărul e însă că bătrînul Bindea nici n-auzise «șarja cu Alpii». Furat de gînduri, oprise... recepția la **«Rudy Wetzer... Familie de oameni așezați...»**

Dacă n-ar fi avut șapte copii și un singur ciocan, nu s-ar fi gîndit să-l lase pe Silviu tocmai la Timișoara, în necunoscut...

— Care necunoscut, tată?

— Tu să taci, băiete, și să-ți vezi de treabă. Mai ia seama acolo, la servici, la primărie... Că fotbalul...

«CE CAUT EU AICI?»

Timișoara... Binduț se simte stingher. A auzit că aici, la Timișoara, în Mehala, fotbaliștii cresc ca ciupercile. Cu și fără ploaie...

«Ce caut eu aici?»

...Primul antrenament. Deși i-a văzut aproape pe toți la Cluj, Silviu privește cu atenție și teamă. **«Iată-l pe Ciolac!»** Rîde. Îi face cu ochiul. Apoi înaintează vreo zece pași, cu mingea pe cap. Și mingea nu se mișcă. Stă cuminte. Cum stă coșul cu nuci pe capul femeilor... Ciolac rîde. Pe Binduț îl trec fiori...

«Ce caut eu aici?»

Iată-l și pe Dobay. **Calul!** Aleargă nebunește, ca în preerie. Șut! Ce-a fost asta? Unde-i mingea? A tras **calul!** Copii, iute după minge. A tras **calul! Calul cu picior de 1000 de țoli.**

«Ce caut eu aici?»

Iată-i și pe ceilalți: Cotormani, Deheleanu, Burger... Și Burger. Fundaș. Ce tehnică!

«Ce caut eu aici?»

Se apropie Rudy Wetzer: **«De ce-ai rămas așa, Silviule? Lasă-i în pace. Așa-i la antrenament. Știi bine: îți ies toate fițele. La joc însă e mai greu. Hai acasă!»**

În fiecare seară, acasă, «bătrînul» Rudy vine la Silviu în cameră. Ca doi șahiști după partidă, cei doi înaintași refac toate meciurile, pas cu pas, ca în jocurile cronometrate ale «Gazetei Sporturilor».

«De la Rudy Wetzer — spunea Bindea — **am aflat cu uimire că un înaintaș are balonul două sau cel mult trei minute într-un meci. Și că eu am dreptate cînd nu stau o clipă locului. Numai că și neastîmpărul ăsta trebuie să urmeze și el legile lui. În serile petrecute cu Wetzer am stabilit că trebuie să fiu oglinda lui Dobay, iar el — oglinda mea. A pornit Dobay în cursă? Startul s-a dat și pentru tine, Silviule. S-a prăvălit Dobay în plasă? Foarte bine. Dar dacă n-ai ajuns și tu în plasă, înseamnă că te-ai pierdut pe drum sau ai văzut o fată frumoasă în tribună»**.

În mai puțin de o lună, întrebarea deprimantă **«Ce caut eu aici?»** s-a stins, o dată cu primele jocuri.

ALPII, DUCELE DE ALBA ȘI CAMPIONATUL

Silviu Bindea îmbracă tricoul de gală al Ripensiei în campionatul național 1932—33. În cîteva luni, timișorenii își dau, în sfîrșit, seama că fotbalul nu începe și nici nu se sfîrșește în Mehala.

Beke, culegătorul de mingi din picioarele «fachirului» Cotormani sau ale lui «Vasi» Deheleanu, nu mai pridideşte cu pasele, dar «căluțul», oglinda lui Dobay, nu se satură.

Și iată că într-o bună zi ajunge la București zvonul că Bindea, abia venit printre «barosanii» Ripensiei, a și luat cu chirie o jumătate din nimbul lui Dobay.

La 16 octombrie 1932, cu opt zile înainte de a împlini 20 de ani, Bindea debutează în echipa națională, contra Austriei (amatori) la Linz.

Alpii se profilează în zare...

«Cum a fost? N-am avut emoții. Pentru că mi-a ieșit foarte bine prima cursă, am centrat din viteză și nenea Ronnay n-a mai avut probleme: 1—0.

După gol am continuat atacurile, dar austriecii și-au întins dantelele pe gazon, izbutind să «țină» rezultatul».

...Revenit acasă, Bindea își reia locul în dreapta lui Beke și continuă să-i «cerșească» mingi. **«Mingi! Cît mai multe mingi!»**

La sfîrșitul turului, Ripensia se află pe locul doi în clasamentul seriei A[2], după C.F.R. București și timișorenii își păstrează șansele la titlu. Atacul Ripensiei încheie turul cu 21 de goluri marcate în șase jocuri. Vă rog, stimați cititori, să faceți dumneavoastră împărțirea.

...A venit și iarna. Silviu e fericit. Tricoul ripensist cu numărul 7 e al lui și numai al lui. Iar pe deasupra, a jucat în echipa națională. Cînd nici nu visa.

Acum ar vrea să se repeadă cîteva zile la Cluj. Pe drumul... dorului. Dar planul nu se poate împlini. Ripensia pleacă în turneu, în Franța.

«Alpii! Poate nu chiar Mont-Blanc, dar sînt frumoși și Alpii Maritimi...»

25 decembrie 1932. Primul joc al turneului. La Hyères, pe malul Mediteranei. «Alpii» nu sînt chiar la doi pași, dar grație lor, la Hyères e cald și bine.

1—0 pentru Ripensia. **«Cum spun francezii? De justesse? Asta înseamnă victorie la limită. E bună și la limită».**

31 decembrie 1932. Ajun de an nou. Al doilea joc, la Toulon.

«Toulon? Toulon? Parcă am mai auzit. Ah, da! Aici s-a distins locotenentul Napoleon Bonaparte, cînd cu asediul englezilor».

12—1 pentru Ripensia!

Seara, revelion. Ambele echipe. Șampanie. Orele 11 noaptea. Ciocnește Ripensia. Meridianul României a rupt firul miezului nopții. Francezii își felicită prietenii. Meridianul francez mai are de alergat o oră.

La orele 12 încep să bată clopotele Toulon-ului. Ripensia închină în cinstea amfitrionilor. Silviu Bindea are impresia că visează.

4 ianuarie 1933. Monaco.

Ripensia—Monaco 5—3.

Souvenir: o baie în Mediterana...

«Ce frumoasă ești, coastă de azur!»

Timișoara... Sfîrșit de ianuarie. Au reînceput antrenamentele. Frig. Lapoviță. Noroi. Dar fără asta nu se poate. **«Dacă vrei să te dai cu săniuța, învață mai întîi s-o tragi la deal».**

Se apropie returul.

A și început!

Ripensia — în serie. Dar C.F.R.-ul nu cedează. Cap-cap!

Scurt intermezzo timișorean în Olanda. «Geograful» Silviu Bindea e la un pas de golful Zuiderzee. Îi simte briza.

4—0 cu «Dordrecht».

3—3 cu «Ajax».

3—0 cu «Haarlem».

«Haarlem! Pe-aici a fost cîndva ducele de Alba, cel care l-a ucis pe Egmont».

Din nou acasă. C.F.R.-ul, odihnit, e gata să aplice lovitura de grație, dar pierde derbiul: 1—2. Ripensia cîștigă seria A. Golaveraj: 49 : 10! Din 12 jocuri! Patru goluri și opt... sutimi de fiecare meci!

Începe perioada de aur a Ripensiei și a lui Bindea.

(Ripensia cucerește titlul de campioană, învingînd «Universitatea»-Cluj, cîștigătoarea celeilalte serii. În finală, «Universitatea» a obținut un onorabil 0—0 la Cluj și a pierdut cu 5—3 la Timișoara).

MAREA SUITĂ

4 iunie: România—Bulgaria 7—0.

6 iunie: România—Grecia 1—0.

11 iunie: România—Iugoslavia 5—0.

Marea suită a Balcaniadei 1933.

Marea suită a echipei naționale.

Marea suită a Ripensiei (7 jucători în meciul cu Iugoslavia).

Marea suită a lui Bindea, care, mai ales în jocul cu Iugoslavia, a jucat, fără să știe, rolul de... reactor.

La microfon, Petre Steinbach, half centru în primele două jocuri, indisponibil **in extremis** pentru ultimul joc:

«În meciul cu Iugoslavia. Bindea a făcut, cred, cea mai frumoasă partidă a vieții sale. N-aș putea spune, poate, că pe unde a călcat el n-a mai crescut iarba, dar simplul fapt că m-am gîndit la asta spune destul. De pe banca rezervelor am văzut atunci, la 11 iunie, un joc de extremă desăvîrșit. Arcurile de cerc pe care le-a tras Bindea ca să-l evite pe Gayer și apoi pe fundașul Raikovici n-am să le uit niciodată, pentru că ele au învins inerția și centrifuga, forțînd legile echilibrului. Bindea a deschis scorul și a dat semnalul celei mai frumoase sîrbe din istoria celor peste douăzeci de jocuri româno-iugoslave».

Silviu Bindea avea 20 de ani.

La 20 de ani, într-o echipă națională care conducea Iugoslavia cu 5—0 în minutul 42...

IOAN CHIRILĂ

(urmare în numărul viitor)

ÎN FOTOGRAFIE:

București, 29 aprilie 1934. **România—Iugoslavia 2—1** în preliminariile campionatului mondial. Bindea (x), ca întotdeauna, lîngă prietenul său Cotormani (în dreapta).

1) **Calul** — Porecla lui Dobay, extrema stîngă a Ripensiei.

2) Campionatul național 1932—33 s-a disputat în două serii, cu finală între cîștigătorii seriilor.

SFÎRŞIT DE SEZON ÎN ANGLIA

MANCHESTER UNITED: CAMPIONATUL • LIVERPOOL: CUPA • LEEDS UNITED: MAREA ÎNVINSĂ • WOLVERHAMPTON: ÎN LIGA A II-a!

«Băieţii lui Matt Busby» — Manchester United au izbutit să cucerească titlul suprem în Anglia. Echipa condusă de faimosul Denis Law a devenit campioană deşi a pierdut ultimul joc, cu Aston Villa (1—2).

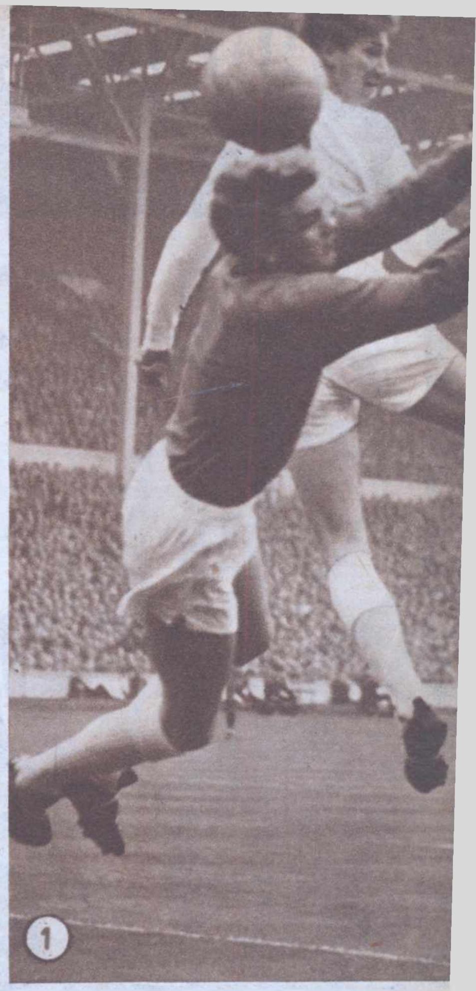
Dar marea învinsă a campionatului este Leeds United care încheie «maratonul celor 42 de etape» cu acelaşi punctaj, fiind învinsă doar la golaveraj.

Cupa, după cum se ştie, a revenit lui Liverpool, clasată pe locul şapte în campionat. Dar iarăşi, marea învinsă este Leeds United, care a pierdut şi finala la limită. Pe stadionul Wembley, în faţa a 100 000 de spectatori, Leeds a «ţinut» rezultatul alb timp de 90 de minute, apoi Liverpool a deschis scorul prin Hunt (min. 94), dar Bremmer a egalat (min. 102). Liverpool a cîştigat Cupa prin golul înscris de Saint-John cu nouă minute înainte de sfîrşit. (Momentul golului poate fi văzut la Fotocronică, în pagina a treia).

...Una din marile surprize ale campionatului englez este căderea «lupilor» (Wolverhampton) în liga a II-a. În sfîrşit, Northampton promovează în liga I pentru prima oară în istoria campionatului englez.

Iată acum clasamentul final:

1. Manchester United	42	26	9	7	89	39	61
2. Leeds United	42	26	9	7	83	52	61
3. Chelsea	42	24	8	10	89	54	56
4. Everton	42	17	15	10	69	60	49
5. Nottingham Forest	42	17	13	12	71	67	47
6. Tottenham Hotspur	42	19	7	16	87	71	45
7. Liverpool	42	17	10	15	67	73	44
8. Sheffield Wednesday	42	16	11	15	57	55	43
9. West Ham United	42	19	4	19	82	71	42
10. Blackburn Rovers	42	16	10	16	83	79	42
11. Stoke City	42	16	10	16	67	66	42
12. Burnley	42	16	10	16	70	70	42
13. Arsenal	42	17	7	18	69	75	41
14. West Bromwich Albion	42	13	13	16	70	65	39
15. Sunderland	42	14	9	19	64	74	37
16. Aston Villa	42	16	5	21	57	82	37
17. Blackpool	42	12	11	19	67	78	35
18. Leicester City	42	11	13	18	69	85	35
19. Sheffield United	42	12	11	19	50	64	35
20. Fulham	42	11	12	19	60	78	34
21. Wolverhampton Wanderers	42	13	4	25	59	89	30
22. Birmingham City	42	8	11	23	64	96	27

1. Finala Cupei Angliei. Liverpool–Leeds 2–1. Leeds «marea învinsă» se apără. Jackie Charlton, stoperul, portarul Sprake lichidează primejdia unui «corner».

2. Manchester United la ea acasă pe terenul Old Trafford intr-un joc cu Blackburn. La balon: George Best unul din cei mai buni jucători ai campionilor.

3. Sezonul s-a incheiat. Porţile stadioanelor au fost trase, dar copiii continuă marea cursă spre celebritate.

ÎNCOTRO MERGE FOTBALUL?*

Faţă de stadiul inregistrat astăzi de jocul modern, se pune o firească intrebare: «*Ce perspective pot fi intrevăzute in drumul de afirmare a fotbalului de miine, pe plan mondial?*»

Un răspuns potrivit nu poate fi dat decit operind o adincă vivisecţie in organismul fotbalului contemporan.

Or, din tabloul ce-l prezintă pină acum, pe întregul glob se fac vizibile faţetele multiple adoptate de sistemul cu patru fundaşi, cu infinita varietate a formulelor cărora el le-a dat naştere. Dar toată această vastă arie generată de fotbalul modern poate fi sistematizată in două mari grupe, bine delimitate prin chiar trăsăturile lor specifice:

a) *Jocul echipelor care, urmărind exclusiv rezultatul, nu-şi selectează mijloacele de luptă, printre care abundă, mai ales apărările supraaglomerate (betoane, buncăre, măturător etc.), agravate de violenţa angajamentelor fizice totale.*

b) *Stilul unor formaţii care tind să se afirme numai prin «plăcerea de-a juca», incercind să se elibereze total de consemnele rigide ale sistemelor.*

Pentru a-şi materializa ţelurile urmărite, prima grupă face un frecvent apel la *duritatea intervenţiilor*, ceea ce reclamă utilizarea cu orice preţ a unor jucători *super-atleţi.*

Cea de-a doua, dimpotrivă, ţine să pună un accent cu totul special pe *abilitatea tehnică* şi pe un *larg orizont tactic*, cu ajutorul cărora interpreţii acestei concepţii caută să evite cit mai mult posibil contactul contondent cu adversarul.

Reduse la un asemenea dualism schematic, principiile după care se conduc aceste grupe îşi manifestă tot mai mult fragilitatea prin seria inerentă de riscuri ce şi le asumă fiecare din ele. Astfel, s-a dovedit, prin însăşi practica jocului, că violenţa intervenţiilor**, devenită dogmă, ajunge a fi totuşi eludată de adversarii care posedă o vastă experienţă, dublată de supleţea fizică şi de măiestria execuţiilor (Pele, Sivori, Kopa etc.).

Pe de altă parte, s-a văzut că pină şi cei mai mari «aşi» sint puşi in imposibilitate de a-şi etala intreaga gamă a virtuozităţii — pe toată durata partidei — dacă sint lipsiţi de *rezistenţa fizică* reclamată de *ritmul impetuos* pretins de fotbalul modern.

Cit priveşte deplina *libertate de concepţie*, pe care jucătorii şi-ar putea-o afirma pe teren, aceasta este o ideie care conţine in ea însăşi germenii unei indoite primejdii. Pentru că:

1) In lipsa oricărui sistem, cei 11 jucători, oricit de ridicată ar fi valoarea lor personală, nu se vor putea înţelege şi colabora eficient dacă la bază n-au un prealabil plan tactic stabilit în comun.

2) echipa adeptă a «jocului liber» va inregistra eşecuri fatale în faţa unui adversar care *gindeşte tactic* şi o depăşeşte pe plan tehnic ca şi pe cel al *voinţei de luptă*.

Zidurile de beton ale unora, nelăsîndu-se străpunse numai prin şocul *jucătorilor-tanc*, iar fantezia creatoare a altora cerind a fi susţinută de o solidă armătură psiho-fizică, au făcut să se simtă tot mai mult necesitatea *desăvirşirii potenţialului tehnico-tactic* într-o egală măsură cu aceea a *pregătirii moral-volitive*.

Primele semne ale acestei ingemănări au putut fi simţite in jocul unor echipe dunărene şi din răsăritul Europei, ca şi al cîtorva (puţine la număr) formaţii din Occident şi America Latină, care pun la loc de onoare etica sportivă.

Încet, dar sigur, se creează deci in fotbal, o a «treia forţă», evidenţiată în jocul brazilienilor, al sovieticilor, al cehoslovacilor, englezilor, maghiarilor, iugoslavilor, la care trebuie să raliem şi formulele de eleganţă tehnică şi eficienţă tactică adoptate de A.C. Milan, Anderlecht-Belgia, Real-Madrid, Benfica-Lisabona.

Fără a ignora cerinţele unei serioase pregătiri fizice, aceste echipe reuşesc să le îmbine creator cu *tehnica in viteză* şi cu puterea de *inventivitate tactică*, organizindu-le într-un *tot armonios*.

Deviza fotbalului de astăzi: «*a chibzui cit mai repede şi a acţiona fulgerător*» va fi şi mai puternic concurată în anii ce vor veni, punînd o pecete durabilă pe rapiditatea execuţiilor, dar şi pe aceea a reflexului jucătorilor.

Ritmul, factor hotăritor in fotbalul modern, va căpăta mîine un caracter şi mai uluitor, care presupune, însă, în primul rind, *o raţională integrare a insuşirilor individuale in spiritul de monolit al echipei.*

Deci, departe de a se întoarce la formele anarhice ale începuturilor sale rudimentare, jocul cu balonul rotund va cunoaşte o nouă epocă de aur cu alungarea acţiunilor, in favoarea unei continue variaţii a procedeelor. Aceasta pentru că nu trebuie, în nici un caz, subestimat un factor determinant pentru propăşirea fotbalului: publicul sportiv, de a cărui exigenţă trebuie să se ţină seama. Apoi, nu poate fi neglijată nici acţiunea binefăcătoare a progresului ştiinţific şi tehnic, care va oferi şi fotbalului un piedestal serios atît în acţiunea de depistare şi de urmărire a talentelor înnăscute, cît şi pentru eventuala lor selectare în vederea ridicării necontenite a măiestriei sportive.

Fotbalistul de miine va trebui să posede un mai întins registru de execuţii şi procedee, cu ajutorul căruia să deruteze un adversar egal de dotat, prin crearea factorului — surpriză, ca şi prin *instantaneitatea* trecerii din atac in apărare (şi invers).

El urmează să jongleze, deci, nu numai cu mingea, dar şi cu ideile tactice, pentru a putea opune acţiunilor neprevăzute de pe teren, soluţii tot atit de neaşteptate de către adversar. Toate acestea sint de natură a reclama metode cit mai ştiinţific fundamentate, a căror aplicare să înceapă de la o epocă extrem de timpurie, adică de la virsta de 9—12 ani, cînd micul ucenic îşi va putea dobîndi deprinderile motrice capabile să-l modeleze pe *jucătorul-creator* cerut *de fotbalul de mîine.*

Ing. VIRGIL ECONOMU

*) *Din volumul «Sistemul cu patru fundaşi» in curs de apariţie în ed. U.C.F.S.*

**) *O statistică publicată de revista «France Football», din decembrie 1964, prezintă ca «recoltă» a anului 1964 un număr de 655 fracturi şi 5000 răniri grave în campionatul Olandei. Drept urmare, Federaţia olandeză a dispus ca medicii de serviciu să nu ingăduie intrarea pe teren a jucătorilor fără «apărători».*

OMAGIU LUI STANLEY MATTHEWS

28 aprilie 1965...
E ziua în care a luat sfîrşit — pe stadionul Stoke-on-Trent — prodigioasa carieră fotbalistică a lui Stanley Matthews.
Stanley Matthews.
Un nume legendar.
Un nume care reprezintă fotbalul. Aşa cum Jesse Owens reprezintă atletismul, iar Joe Louis — boxul.
La 28 aprilie 1965, după 33 de ani închinaţi balonului rotund, Stanley Matthews a primit omagiul marilor vedete ale fotbalului mondial, al zecilor de mii de spectatori care au îmbătrînit, împreună cu el, şi al iubitorilor de fotbal din lumea întreagă.
Revista «SPORT» participă la această sărbătoare a fotbalului, oferind două pagini in memoriam cititorilor săi.

Vestiarul de la Stoke-on-Trent. Peste cîteva minute va începe «ultimul act» al vrăjitorului. Lîngă el: Alfredo Di Stefano şi Masopust. Toţi aceşti aşi ai fotbalului au fost la Bucureşti. Matthews, în mai 1939, cu echipa Angliei, cînd, deşi anunţat în formaţie, a fost înlocuit cu Broome; Masopust — în 1957, cu prilejul meciului România—Cehoslovacia (0—2), iar Di Stefano — în 1963 — cu cîteva luni înainte de a părăsi echipa Real Madrid, pe care a urcat-o pe culmi.

Înainte de fluierul arbitrului, care va da startul jocului omagial Stoke-City — Selecţionata Europei, sir Stanley Matthews oferă o minge, drept amintire, «spectatorului necunoscut». E spectatorul care nu l-a văzut faultînd niciodată, e spectatorul care nu l-a văzut protestînd niciodată la deciziile arbitrilor.
Stadionul Stoke-on-Trent trăieşte clipe de emoţie. Mingea dăruită «spectatorului necunoscut» aparţine, de fapt, celor treizeci şi trei de promoţii care l-au aplaudat pe «marele Stan».

Momentul despărţirii se apropie. Stanley Matthews, care poartă pentru ultima oară tricoul lui Stoke, este aplaudat de tinerii săi coechipieri, care s-au născut — cei mai mulţi dintre ei — după ce Matthews debutase în echipa Angliei.
Simpatica girl din stînga cîntă din cimpoi, aducînd pe gazon pitorescul decor al tradiţiei britanice. Bătrînul Matthews, vizibil emoţionat, primeşte cu modestie omagiul tinerei generaţii.

Meciul semi-centenarului Matthews a început. Al doilea din dreapta: sărbătoritul. La balon: Masopust. În stînga, Alfredo Di Stefano, care a onorat cu prezența sa și meciul Centenarului, disputat acum un an și jumătate, pe Wembley. În dreapta lui Matthews, Johnny Haynes, o altă cunoștință a publicului bucureștean.

O mențiune: în această fotografie se află trei deținători ai «balonului de aur» oferit de revista franceză France-Football: Matthews, Di Stefano (de două ori) și Masopust, pe care îl vom revedea, probabil, duminica viitoare, pe stadionul «23 August».

Jocul a luat sfîrșit. Selecționata Europ a învins Stoke City cu 6—4. «Betoanel și «lacătele» au fost sfărîmate, pentru a cin marele fotbal, cel care a atras milioanele jurul dreptunghiului verde.

Stanley Matthews, purtat pe brațe de u mii săi adversari de pe teren salută pent ultima oară publicul de pe Stoke-on-Tren iar prin intermediul acestei fotografii n turne, pe toți cei care l-au admirat.

Din nou în vestiar. Vestiarul nr. 7 de tribuna Stoke-on-Trent primește pentru u ma oară tricoul și ghetele vrăjitorului. N mentul despărțirii e greu. Mai ales pentru om care a folosit un singur vestiar timp 17 ani. Cîți dintre fotbaliștii lumii se lăuda cu un asemenea record:
Stanley Matthews spune adio fotbalului...

Un scurt intermezzo în afara stadionului. Stanley Matthews admiră medaliile olimpice ale campioanei Mary Rand.

Maestrul fair-play-ului «dă Cezarului ceea ce e al Cezarului», dar zîmbetul vag de pe chipul lui pare să spună: «E frumos atletismul, Mary, dar eu, dacă aș mai fi o dată copil, aș începe tot cu «sportul — rege», chiar dacă pantofii cu cuie mi-ar făgădui toate comorile lumii».

ŞTIINŢA TIMIŞOARA

Curajul întineririi

Vizita noastră la studenţii rugbişti din Timişoara i-a surprins între două etape şi între două... rafale de ploaie. Lucru rar, primăvara lui 1965 a fost morocănoasă şi pe malurile Begăi. Plăcerea nu e prea mare cînd la fiecare pas se aude un **plici** specific, mai ales atunci cînd eşti începător. Şi, ce e drept nu e păcat, reprezentanţii Ştiinţei Timişoara au o medie de «carieră» rugbistică pentru care — fără a jigni — cuvîntul **începător** e cel mai potrivit. Vor face ei faţă competiţiei în care sînt angajaţi? Iată întrebarea de bază şi, desigur, prima pe care i-am pus-o antrenorului-jucător **Mihai Naca,** încă (pentru cîteva săptămîni numai) student la Institutul Pedagogic, facultatea de educaţie fizică.

E greu, într-adevăr!,ne spune antrenorul... începător. **Cred că nici nu e nevoie să vorbesc despre forţa din ce în ce sporită a echipelor de rugbi din prima categorie a ţării noastre. Mă şi întreb, uneori, cum de ne-am adunat curajul necesar remanierii masive a formaţiei. Acum însă, nu ne mai pare deloc rău. Mai întîi, sufletul depus de fiecare a dat roade frumoase. Jucăm cu adevărat deschis şi, în primele sase etape, — cu o singură excepţie la Iaşi — n-a fost meci să nu înscriem încercări, chiar şi în jocul cu cei mai în formă, dinamoviştii bucureşteni sau cu campionii de la Steaua. În general vorbind, sînt de-a dreptul surprins de saltul făcut de unii jucători în numai cîteva luni. În ceea ce priveşte eficacitatea jocului pe treisferturi, în pofida lipsei de experienţă, consider că reprezintă punctul nostru forte. Ne-am axat astfel jocul din două motive: calităţile jucătorilor sînt mai bine puse în valoare, iar această manieră de joc se apropie de — sau chiar constituie — adevăratul rugbi.**

L-am mai întrebat pe tînărul antrenor cam ce perspective îi atribuie formaţiei de care se ocupă. Mi s-a părut că întrezăresc, cum se spune, un nor pe fruntea lui...

Sincer să fiu, e principala mea grijă. Dacă ne menţinem anul acesta în prima categorie, la anul... se poate sta de vorbă. Un an între cele mai bune echipe, cu ideea despre joc de la care pornim, trebuie să determine un progres substanţial. Şi vă asigur că-l vom face! În rezumat, sperăm — şi nu ne bazăm doar pe... noroc — la un loc VIII—IX în 1965. De el va depinde şi activitatea noastră de viitor... Ne-ar asigura că nu mai trecem un an prin purgatoriul calificării. E greu, şi nu prea...! Adică, ne stă în puteri.

În sfîrşit, ultima noastră întrebare adresată antrenorului Naca s-a referit la sprijinul pe care-l primeşte din partea secţiei de rugbi şi la condiţiile în care se face antrenament. Mărturisim — răspunsul ne-a făcut plăcere:

Nu ne putem plînge. Aş putea spune, în primul rînd, că doi dintre membrii biroului secţiei, mai exact preşedintele dr. Paraschiv Chiriţă şi ing. Petre Cunescu, fac parte din echipă. Cred că au cea mai mare frecvenţă la antrenament, dintre noi toţi... De asemenea, condiţiile materiale nu constituie o problemă. Cît despre noi, facem şi vom face şi pe viitor tot posibilul pentru a răsplăti încrederea clubului.

Iar încheierea normală atît a convorbirii, cît şi a prezentelor rînduri este urarea noastră de SUCCES!

G. RUSSU-SIRIANU

1. Lotul Ştiinţei Timişoara. De la stînga spre dreapta, sus: CONSTANTIN DUMITRESCU (25 de ani, 1,87 m, 92 kg, linia a II-a, student în anul II la Mecanică agricolă), EDUARD PRIESS (19, 1,93, 90, linia a II-a, II Agronomie, joacă din decembrie 1964), ŞTEFAN SZVERCSAK (21, 1,89, 90, linia a III-a, III Fac. de ed. fiz. din Inst. Pedagogic, joacă din septembrie 1964), ION COVACIU (21, 1,80, 80, linia a III-a, IV Med. Veterinară, joacă din decembrie 1964), DIGHI TRIFU (21, 1,91, 85, linia a III-a, I Agronomie, joacă din decembrie 1964), MIHAI NACA — antrenor şi jucător (27, 1,81, 80, fundaş, III Fac. de ed. fiz. din Inst. Pedagogic), FELICIAN DRAGOŞ (26, 1,84, 85, linia a III-a, tehnician Inst. Politehnic, student curs seral anul I), RADU POPEŢI (22, 1,82, 76, centru, II Filologie), TEODOR GROSU — căpitanul echipei (25, 1,80, 88, centru, V Electromecanică), ADRIAN HANDREA (27, 1,70, 78, centru, II Fac. de ed. fiz. din Inst. Pedagogic) şi GHEORGHE CĂDARIU (22, 1,88, 82, linia a II-a, II Mecanică, joacă din decembrie 1964). Jos: GHEORGHE STOICAN (22, 1,79, 85, linia I pilier, I Fac. de ed. fiz. din Inst. Pedagogic, joacă din decembrie 1964), TUDOR DOBRESCU (21, 1,72, 68, centru-aripă, III Agronomie), CONSTANTIN POP (23, 1,81, 88, fundaş sau aripă, V Medicină), CONSTANTIN CANDREA (24, 1,80, 81, mijlocaş la deschidere, IV Agronomie), IONEL CIONCHIN (22, 1,73, 73, linia I taloneur, II Istorie-Geografie), VASILE IONIŢĂ (21, 1,64, 68, linia I taloneur, III Agronomie), TIBERIU LUPESCU (23, 1,70, 75, mijlocaş la grămadă, V Chimie Industrială), MIHAI DRĂGOESCU (21, 1,73, 73, centru, diriginte de şantier şi student la curs seral, joacă din 1964), LUCIAN BOGORIN (24, 1,74, 73, aripă, III Construcţii), PETRE URZICĂ (22, 1,76 83, linia a III-a, V Chimie Industrială) şi ALEXANDRU PAVLOVICI (21, 1,77, 80, aripă, III Şt. Naturale, joacă din 1964). Lipsesc din fotografie DORIN BRATU, ROMULUS FLOREA, NICOLAE VANGHELE ŞI MIRCEA COSMA.

2 «Punctul forte» — treisferturile. În fotografie, de la stînga spre dreapta, la antrenament, CANDREA, GROSU, SZVERCSAK, POPEŢI şi PAVLOVICI (în vederile lotului de tineret).

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

La Predeal...

...a avut loc nu de mult un frumos concurs de orientare turistică, organizat de Clubul sportiv orășenesc Petrolul Ploiești. La startul întrecerii au fost prezente 8 echipe feminine și 20 de echipe masculine.

La sosire, concurenții clasați pe primele locuri au primit frumoase premii în obiecte din partea organizatorilor.

Iată în fotografia alăturată grupul celor mai buni participanți.

ȘTEFAN IONESCU
— Ploiești —

Copiii fac sport

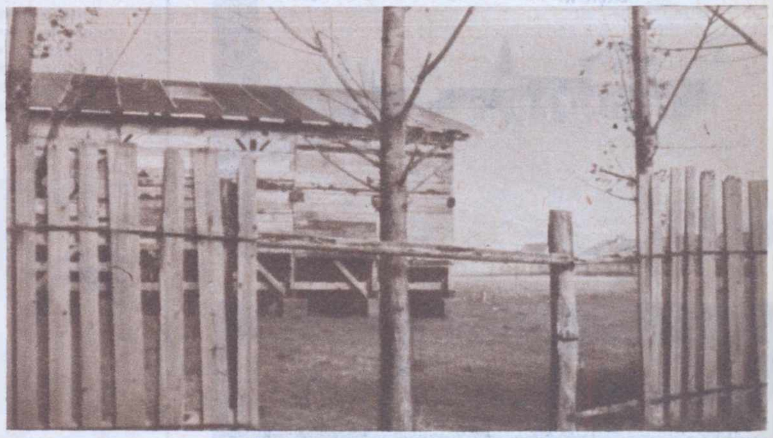
Printre școlile elementare din Brașov, în care activitatea sportivă se bucură de atenția cuvenită, se numără și Școala de 8 ani nr. 2. Aici, profesoara de educație fizică Elena Tănase Boiceanu muncește cu entuziasm și tinerii săi elevi sînt tot mai căutați de cluburile sportive din localitate și de Școala sportivă de elevi.

Vă redăm în cele două imagini alăturate aspecte de la o oră de educație fizică desfășurată în frumoasa sală de sport a școlii amintite.

C. GRUIA
— Brașov —

Foto:
EUGEN BOGDAN

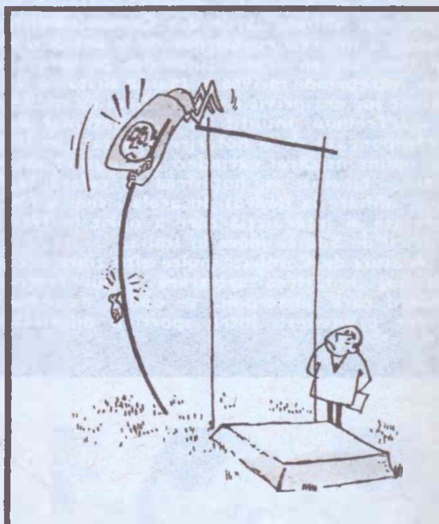
FOTOCRITICA — O bază sportivă în paragină

De la o vreme, sportivii asociației Firul roșu din comuna Tălmaciu, raionul Sibiu, au fost lipsiți de bazele lor sportive. După ce le-au fost luate terenul de handbal, apoi cel de tenis de cîmp, acum a sosit și rîndul arenei de popice să fie demolată. Toate pe motivul «reamplasării în alt loc». Singurul teren, acela de fotbal, care le mai rămăsese celor peste 2 000 de membri U.C.F.S. din comună, este și el pe cale de desființare. Fotografia alăturată reprezintă starea actuală a tribunei și a gardului împrejmuitor al terenului de fotbal.

Ce părere au președintele și consiliul asociației sportive din comuna Tălmaciu despre rezultatele neglijenței și inactivității lor?

IOAN PIETRARU
— Tălmaciu —

FĂRĂ CUVINTE

Desen de **CONSTANTIN CIOSU**
— Bacău —

POȘTA REDACȚIEI

MIRCEA IRIMESCU — Baia de Criș. In anul 1954, titlul de campioană a țării la fotbal a fost cîștigat de U.T.A. În ultima etapă a campionatului, contra Locomotivei Timișoara, pe care a învins-o cu 2—0, arădanii au jucat cu următoarea formație: Kiss — Lupeș, Dușan, Farmati — Capaș, Serfözö — Jurcă, Birău, Vaczi, Mercea, Dumitrescu III.

PETRE VIRGIL — comuna Matca. 1) Ne bucură dorința dv. de a deveni corespondent al revistei noastre. Ce materiale trebuie să ne trimiteți? Ne interesează în special fotografii cît mai reușite, bineînțeles, culese din activitatea sportivă. 2) Puneți la dispoziția colecționarilor de reviste «Sport» numerele 1, 3, 4, 21, 22 din 1963 și 6, 9, 11, 20, 21, 22 din 1964. Amatorilor le dăm adresa dv.: comuna Matca, raionul Tecuci, reg. Galați.

DAN MIHĂILESCU — București. 1) Iată formația de bază cu care Steaua, pe atunci A.S.A., a intrat în categoria A (ediția 1947/48): Savu — Catană, Cernea — Jivan, Mladin, Zeană — Crețu, Fătu, Gică Popescu, Fl. Marinescu, Balaș. 2) Steaua a cucerit pentru prima dată titlul de campioană la fotbal în anul 1951.

ILIE GIRD — București. Vreți să aflați «absolut toate» rezultatele obținute de echipa de fotbal Dinamo București începînd din anul 1949. Numai atît? Regretăm, dar ne-ar trebui mult prea mult spațiu pentru a vă răspunde. Totuși, dacă ne-ați vizita la redacție, v-am putea pune la dispoziție colecțiile ziarului «Sportul popular» din ultimii... 16 ani.

FLORIAN BULZAN — Baia Mare. Cea mai veche echipă de fotbal din actualul campionat al categoriei A este Rapid București. În ciuda acestui fapt, rapidiștii nu au reușit să cîștige nici o dată titlul de campioni. Poate anul acesta...

DUMITRU GHECIU — Craiova. La J.O., proba de săritură în înălțime femei s-a disputat doar la ultimele opt ediții. Iată care au fost atletele medaliate cu aur: 1928 — Ethel Catherwood (Canada) — 1,59; 1932 — Jean Shiley (S.U.A.) — 1,65; 1936 — Ibolya Csák (Ungaria) — 1,60; 1948 — Alice Coachman (S.U.A.) — 1,68; 1952 — Esther Brand (Africa de Sud) — 1,67; 1956 — Mildreth McDaniel (S.U.A.) — 1,76; 1960 — Iolanda Balaș — 1,85; 1964—Iolanda Balaș —1,90.

ION RĂDULESCU — Brașov. 1) Iată rezultatele partidelor fotbalistice dintre Dinamo București și U.T.A. în perioada anilor 1950—1960. **1950:** 0—2, 1—3; **1951:** 2—2, 1—3; **1952:** 2—2, 1—1; **1953:** 1—2, 1—1; **1954:** 0—1, 5—0; **1955:** 2—0, 4—1; **1956:** 3—2, 2—2; **1957/58:** 0—1, 1—1; **1958/59:** 2—1, 2—0; **1959/60:** 0—2, 2—2; **1960/61:** 3—0, 0—1. 2) Fotbalistul Emil Floruț de la U.T.A. s-a născut la 27 iunie 1936, în București.

MIHĂIȚĂ GRUIA — Suceava. 1) Titus Ozon, actualul antrenor al echipei Progresul București, a fost de două ori consecutiv primul în clasamentul golgeterilor: în 1952 și în 1953. Pe atunci, însă, juca la Dinamo București, și nu la Rapid — cum credeați dv. 2) Dacă fotbalistul Cicerone Manolache este timișorean sau constănțean? Nici una, nici alta. S-a născut la 16 februarie 1936 în comuna Păunești din regiunea Bacău.

GHEORGHE PARASCHIVESCU — București. Ne întrebați cine este Gheorghe Glișici, autorul cîtorva articole de fotbal apărute în revista noastră și care v-au plăcut foarte mult. Inginerul Gheorghe Glișici este un fost fotbalist. A jucat extrem stînga în echipa de juniori a Ripensiei (campioană în 1948) și a fost titular în formația Politehnicii din Timișoara.

CONSTANTIN DINCU — Cîmpina. 1) De-a lungul anilor, echipa de fotbal Petrolul a avut mai multe denumiri. Iată-le: Romcomit, Juventus, Distribuția, Partizanul, Flacăra și Petrolul. 2) Între reprezentativa de fotbal a țării noastre și cea a Angliei a avut loc o singură întîlnire: în anul 1939, la București, cînd fotbaliștii englezi au cîștigat cu 2—0.

MAGAZIN sportiv

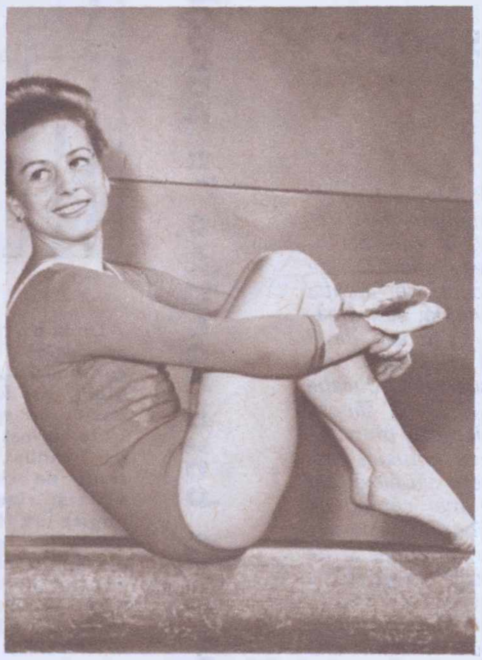

INVITAȚIE LA DRUMEȚIE

Prin Predeal sau prin Timișul de Sus, la alegere, într-o oră și un sfert, iubitorul munților ajunge la frumoasa cabană Poiana Secuilor, după ce a trecut pe lîngă cabana Trei Brazi. Condițiile minunate de locuit și de alimentație îi dau un plus de căutare.
Și, desigur, de tentație...

„ZÎMBIȚI VĂ ROG!"

Cîteva minute de odihnă în timpul antrenamentului nu strică... Pauza campioanei olimpice la gimnastică, Vera Ceaslavska, a fost surprinsă de un fotoreporter cehoslovac, care, nu știm dacă i-a spus obișnuitul «zîmbiți vă rog», dar a reușit o fotografie frumoasă.

CAMPIOANA GAZDELOR

Capitala Bulgariei va găzdui, nu peste mult timp, primele Campionate Europene la gimnastică sportivă rezervate celor mai bune gimnaste de pe bătrînul continent. Desigur, gazdele se străduiesc, prin pregătiri asidue, să aibă o comportare cît mai bună. Iat-o, în fotografie, pe Maria Karaska, deținătoarea titlului național, în timpul unui antrenament.

Nemulțumirea rugbiștilor australieni

Ziarul parizian «Combat», intr-unul din numerele sale trecute, intr-o notă intitulată «Australienii nemulțumiți» se face ecoul supărării rugbistilor australieni. E vorba de faptul că International Board (n.r.: Federatia internatională de rugbi, la care sint afiliate tările din Commonwelth-ul britanic) a interzis rugbistilor de la antipozi să joace in România cu ocazia turneului pe care acestia il vor intreprinde in 1966 in Marea Britanie si Franta. Acest joc era privit de australieni cu multă simpatie. (Trebuie amintit că International Board se cramponează de o hotărire adoptată in 1958, care se opune oricărei extinderi a relatiilor internationale — bineinteles, hotărirea se referă la federatiile afiliate la Board). În acelasi sens a fost interpretată si interdictia care a oprit în 1961 echipa Africii de Sud să joace in Italia.

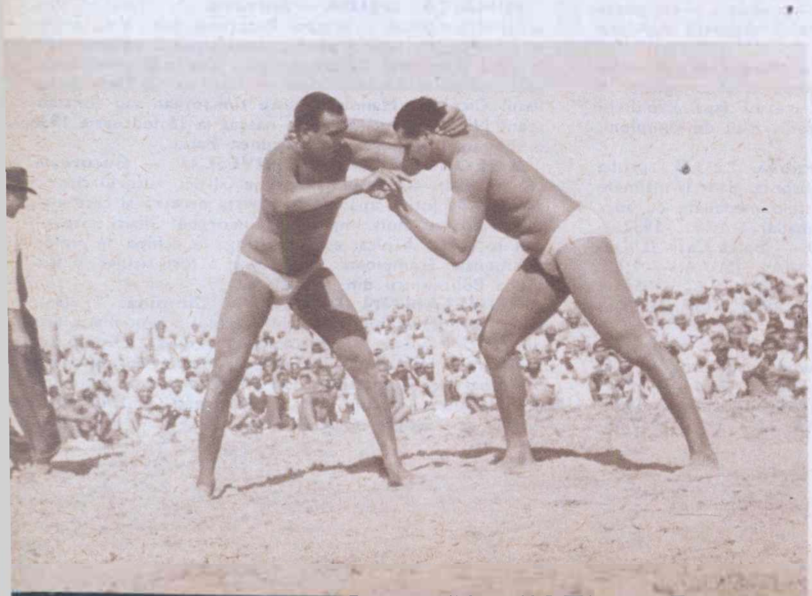
Alături de Combat, multe alte ziare occidentale depling hotărîrea arbitrară a lui International Board care, anacronic, se opune extinderii relatiilor prietenesti intre sportivii diferitelor tări.

MUHAMMED ALI ȘI FETIȚELE SALE

Nu vă e cunoscut numele! Cu toate acestea, e numele unui bine cunoscut pugilist — Cassius Clay. Trecut la islamism, el a adoptat numele din titlu și continuă, bineînțeles, cu multă tevatură, să se pregătească pentru dispute aprige. Margareta și Yolanda nu par a avea trac în legătură cu revanșa pe care, zilele acestea, i-o acordă lui Sonny Liston, la Lewinstone Maine. Ele știu ce mînă grea are tăticu'...

STILUL „INDIAN"

Deși luptătorii de greco-romane sau libere din India nu s-au numărat prea des printre protagoniștii marilor competiții internaționale, luptele se bucură de o mare popularitate pe malurile Indului și Gangelui. E vorba însă de stilul indian, un fel de combinație între cele două stiluri practicate la noi. Totuși, partea de angajare, după cum se vede în fotografie, se aseamănă destul de mult cu greco-romanele.

SPORTUL ȘI CINEMATOGRAFIA

Una dintre cele mai vechi arte ale lumii, arta mișcării — sportul, și cea mai nouă artă — cinematografia se întîlnesc peste timp, în secolul nostru, prietene și colaboratoare.

Încă înainte de a-i surprinde și oglindi aspectele, cinematografia a fost folosită ca metodă în studiul mișcării și al sportului de către doctrinarul francez Georges Demény.

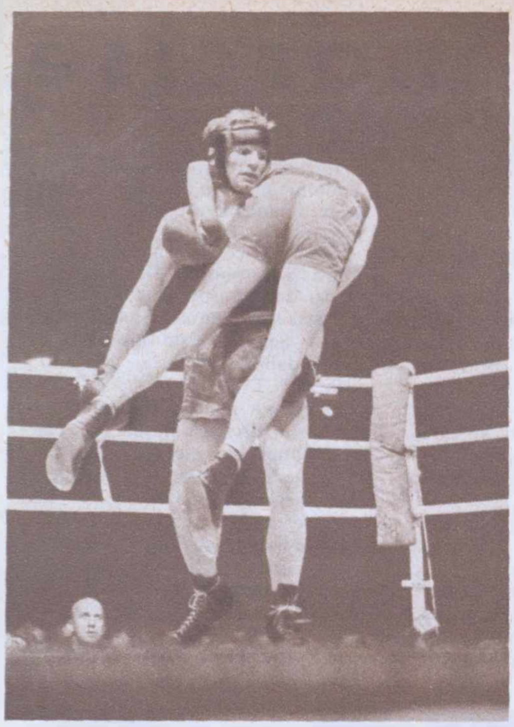
Au urmat apoi jurnalele cinematografice cu secvențe sportive sau chiar, închinate în exclusivitate sportului. Așa a fost în anii începuturilor filmului, documentarul meciului James Corbett — Peter Courtney, desfășurat în anul 1893, în șase reprize.

Adeseori, mai ales în perioada filmului mut, actorul trebuia să fie un «fac-totum», să fie suplu, rapid, îndeminatic. În filmele sale, Chaplin a fost pe rînd acrobat, boxer, patinator, jocheu.

Actorii de film, ca să-și păstreze suplețea, ținuta, făceau sport. Și cum altfel poți interpreta pe unul dintre eroii lui Dumas, din «Cei trei mușchetari», pe Fanfan la Tulipe sau pe Till Eulenspiegel fără să fii spadasin, gimnast sau acrobat? Acesta este dealtfel și motivul pentru care, încă din anii de studenție, la Institutul de artă teatrală și cinematografică, se predau ore de euritmie, gimnastică, scrimă, atletism.

Pentru interpretarea lui Tarzan, regizorii n-au mai căutat un actor cu calități fizice, ci un campion cu ceva calități... actoricești: Johny Weissmuller, campion olimpic și recordman mondial de înot sau campionul olimpic de mai tîrziu, americanul Don Bragg.

Cu atît mai mult și-au găsit loc sportivii în filmele artistice dedicate

K.O. SAU... LA PUNCTE?

Oricine ar crede că «povara» boxerului cu faţa spre obiectiv este incapabilă, pentru moment, să reia garda în mai puţin de 10 secunde. Şi totuşi, Kjell Lindblad (cu faţa) nu l-a învins decît la puncte pe Rolf Pettersson, în cadrul campionatelor de box ale Suediei... N-a fost decît un incident în favoarea... gazetarilor şi fotoreporterilor!

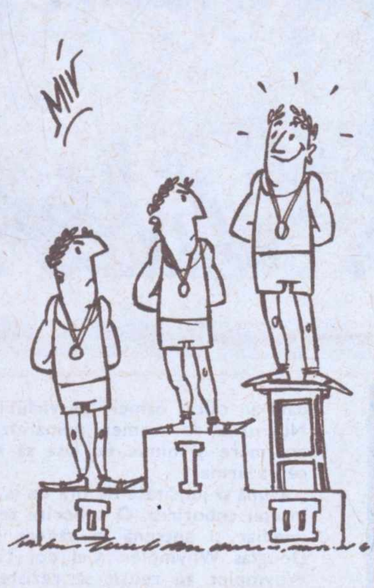
FETELE ÎŞI ALEG MINGEA

Aşa începe antrenamentul baschetbalistelor din reprezentativa Cehoslovaciei. Fiecare jucătoare îşi face încălzirea cu cîte o minge. Fotoreporterul agenţiei de presă C.T.K. a surprins momentul cînd fetele îşi aleg mingea. Buna dispoziţie se cunoaşte pe feţele lor...

MOTOCROS SAU SCHI?

La Wohlen, în Elveţia, a avut loc nu de mult un motocros internaţional rezervat cilindreei de 500 cmc, în cadrul campionatului mondial. În fotografie, de altfel, il puteţi vedea pe ciştigător, britanicul Jeff Smith (motocicletă BSA) Despre duritatea traseului vorbeşte de la sine înclinaţia pantei pe care a urcat-o vehiculul: dacă ar fi zăpadă, te-ai crede pe o pantă de schi...

INVIDIOSUL
Desen de **MIRCEA IVĂNESCU**

vieţii stadioanelor. Emile Allais, gloria schiului francez şi a lumii. devine actor de film. Joe Louis, neînvinsul atîtor ani, aureolat de glorie este eroul şi interpretul filmelor «Bombardierul negru» şi «Spiritul tinereţii», în acest al doilea film partenera lui fiind fosta sa soţie, actriţa de culoare Marva Trotter.

Marcel Thil, şi el fost campion al lumii la box, interpretează în filmul «Lupta cea mare» rolul unui arbitru, iar mai recent, Laszlo Papp joacă propriul său rol, de campion de box, în filmul «Mănuşi grele».

Preferinţa aceasta pentru box în cinematografie era firească prin dramatismul şi «spectaculosul» ringului. Filmul vieţii lui «Jim» Corbett «Gentleman Jim», cu Errol Flynn în rolul marelui campion, este adeseori amintit chiar şi astăzi.

Cîndva, Sonia Henje şi Karl Schafer, stele ale patinajului artistic, glorii mondiale şi olimpice, sînt atracţia filmului şi i se dedică. («Serenada din Valea Soarelui», «Carnavalul Alb», «Steaua Nordului»).

Dar încă şi mai înainte, Luis Trenker, personalitate complexă — schior, alpinist, scriitor, regizor, interpret — realizase excepţionale filme alpine («Patrula albă», «Munţii în flăcări», «Matterhorn»). După Trenker şi Allais a fost rîndul lui Tony Sailer să cucerească ecranul. Filmele lui cu patinatoarea Ina Bauer au reamintit succesele anilor de sport.

Aşadar, patinajul, boxul, schiul ispitiseră imaginaţia regizorilor şi talentul operatorilor. Lumea sportului este însă infinită. Şi iată biruitoare pe ecran, gimnastica (filmul vieţii lui Albert Azarian «Inelele gloriei», în care rolul principal îl joacă chiar campionul olimpic), fotbalul — («Toată lumea pe stadion» — film maghiar, «Băieţii noştri» — film românesc), aviaţia («Primul zbor» şi «Echipajul» — filme poloneze).

De pe stadioane şi podiumuri sportivii năvălesc în studiouri şi apar pe ecrane. Explicaţia e simplă, fără mistere. Un sportiv, cînd este inteligent, cult, talentat este de două ori mai înarmat decît un actor obişnuit. Pe el nu-l sperie efortul, încercările, emoţiile; ca şi la antrenamente şi concursuri, el este obişnuit să repete, să lupte, să reia totul de la început.

Cinematografia românească a cunoscut asaltul victorios al multor sportivi de performanţă: rugbistul Ilarion Ciobanu («Setea»), hocheistul Dorin Dron («Erupţia»), boxerul Vasile Boghiţă («Neamul Şoimăreştilor»). Însuşi regizorul-actor Liviu Ciulei a fost în tinereţe, timp de şapte ani, un pasionat jucător de rugbi şi un admirator convins al sportului. Filmul «Erupţia» n-a fost numai o victorie a talentelor tinere, neconsacrate, ci şi o victorie a spiritului de echipă sportiv.

Sînt şi filme cu conflict sau cadru sportiv de mare intensitate artistică, în care însă interpreţii nu sînt sportivi («Singurătatea alergătorului de cursă lungă», «Viaţă sportivă»). Aceste filme aduc pe ecran, cu îndrăzneală şi talent, întîmplările şi psihologia celor care par uneori uşor de înţeles sau judecat, dar care îşi au adeseori nepătrunse şi sensibile taine. Un sportiv poate că nu este un artist. Dar lumea lui seamănă cu a acestuia şi cîteodată este chiar tot atît de dramatică şi neprevăzută ca a lui.

În tradiţia cinematografiei lumii au intrat şi filmele Olimpiadelor de vară şi de iarnă. La început în alb-negru şi cu accent pe festiv şi spectaculos, mai apoi color şi armonios îmbinate tehnic-artistic. O armată imensă de operatori, cu cele mai perfecţionate aparate şi cele mai valoroase scenarii, dau lumii întregi, dincolo de emoţia de o clipă a televizorului, imaginea epopeilor moderne ale Jocurilor Olimpice.

Numai pentru filmul color de trei ore al Olimpiadei de la Tokio. japonezii au folosit sute de aparate şi peste 120 000 de metri de film (un film obişnuit măsoară 3 000 de metri).

Filmele tehnice sportive, filmările cu încetinitorul la atletism, gimnastică sau schi, filmările sub apă la înot, aparatele de filmat mînuite de antrenori şi maeştri ai sportului — iată dovada permanenţei colaborări dintre cinematografie şi stadion.

Sport şi cinematografie. Nu-i aşa că apropierea acestor două noţiuni nu vi se mai pare atît de nepotrivită? Stadionul este clipa frenetică, eroică, biruitoare, dar numai clipa. Cinematografia însă e istorie. Ea păstrează, reaminteşte, învaţă.

VIRGIL LUDU

CUVINTE ÎNCRUCIŞATE

CICLISM

ORIZONTAL: 1. Împarte cursele cicliste pe sosea — ...Burlacu, unul dintre cei mai talentaţi pistarzi ai noştri. 2. Între cauciuc si geantă — Cal putere — Marchează ediţiile marilor clasice cicliste. 3. Haide (pop.) — Formă de colaborare între rutieri. 4. Specialişti ai etapelor de munte. 5. Pere! — Şosea pe care plutonul se poate resfira mult — Favoriţii. 6. Nume feminin — Unitate de timp al cărei record se stabileste pe velodrom — Mamă (arh.). 7. Afirmaţie — Punctul terminus al Cursei Păcii 1965 — Primele noţiuni... dar nu din ciclism! 8. A zdrobi — Fără ea, bicicleta n-ar exista. 9. Radu Popescu — Urmă de alergător! — Unul din cele trei mari puncte de reper ale Cursei Păcii. 10. Ţară asiatică — Orăşel în Africa. 11. Are şa, e călărit, dar nu e... bicicletă — Pe ele se stă în timpul cursei! — Grup de trei alergători. 12. Forma velodromului — Urmaş inferior predecesorilor. 13. Udrea Olga — Cauciuc de vehicul — Ghinionul ciclistilor!

VERTICAL: 1. Grup de ciclişti purtînd aceleaşi culori — Cel galben e purtat de liderul cursei. 2. Administraţie autonomă italiană — Unul dintre ziarele organizatoare ale Cursei Păcii (2 cuv.). 3. Prieten — Bărbierit — Sfirşit de pedală! 4. Prin intermediul lanţului, pune în miscare roata — Corp geometric a cărui formă e prezentă în mecanismele bicicletei — Liţă Petre. 5. Măsură agrară — Pronume posesiv — Curat — Calapod. 6. Cicliştii din Cursa Păcii — Sud-est. 7. Media pe etapă — Cauciuc... tematic. 8. Ca oţelul (fem.) — A vedea cu ochi buni. 9. Leagă geanta de ax — Aur (pop.) — Model. 10. Verbul finişului — A concura pe bicicletă. 11. Cu lacrimi în ochi (masc. pl.) — Nume masculin. 12. Orăşel în India — A părăsi cursa.

Cuvinte rare: SAA, TAA. AOR, ENAI.

MIHAI R. GHEORGHE
Bucuresti

Poiana cu narcise

La poalele masivului Făgăraş — în ţara Oltului — se află încîntătoarea «Poiană a Narciselor». Numeroşi turişti vizitează acest colţ de ţară primăvara, în cea de a doua jumătate a lunii mai, perioadă în care înfloresc narcisele.

Pentru a ajunge la acest obiectiv turistic, cel mai indicat drum este următorul: se parcurge şoseaua internaţională pe ruta Bucureşti — Braşov — Şercaia (şoseaua fiind asfaltată e recomandabilă motocicliştilor şi automobiliştilor). În dreptul kilometrului 224 se părăseşte şoseaua internaţională spre sud, în direcţia comunei Vad (cca. 4 km pe drum de ţară). Poiana se află în apropiere, în continuarea drumului pînă în locul denumit Dumbrava Vadului. Aici se găseşte şi un teren pentru parcarea autovehiculelor.

La liziera pădurii există o mică vale denumită Valea Scurtă. Continuăm drumul prin pădure pe axul său lung, urmînd direcţia generală vest. În drum se întîlneşte o a doua vale: Valea Răchita.

În Poiana cu Narcise se poate ajunge şi din alte direcţii: a) din com. Mîndra, situată pe şos. internaţională; se ajunge în colţul de nord-vest al pădurii unde se află nişte terenuri de sport; b) din com. Ohaba situată pe şos. Braşov—Tohan — Şinca Veche.

Poiana cu Narcise este o pădure de stejari cu poieni mari în care, în lunile mai-iunie, înfloresc narcisele (Narcissus Stellaris), denumite popular Coprine.

Localnicii din com. Vad ţin sărbătoarea lor cîmpenească la 21 mai în această minunată poiană.

Solul, în general, este înmlăştinat şi umed şi de aceea se recomandă pentru excursie folosirea unei încălţăminţi adecvate (bocanci sau încălţăminte de cauciuc).

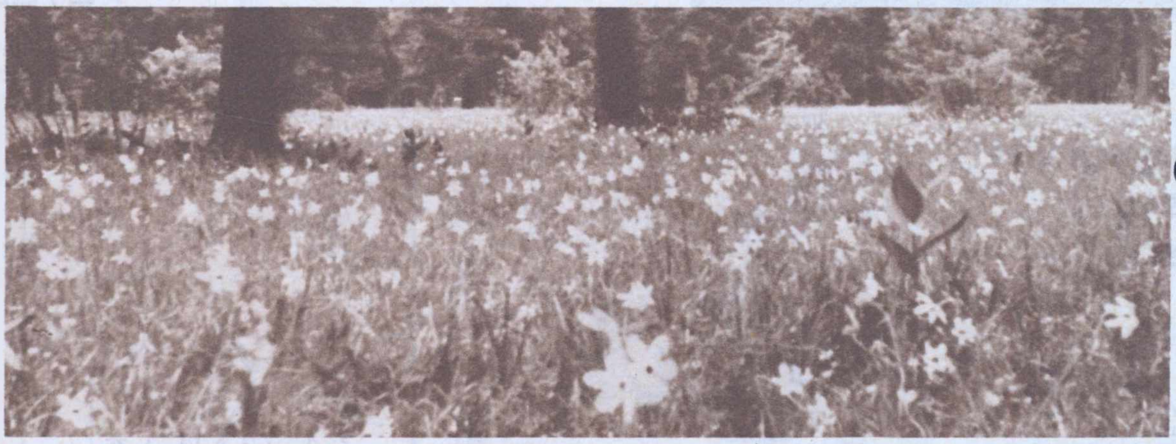
Întrucît în apropierea Dumbravei Vadului nu sînt cabane turistice, se recomandă cazarea sîmbăta seara în oraşele Făgăraş sau Braşov.

Ca mijloace de transport se pot folosi şi autobuzele IRTA, cu plecarea din Braşov sau Făgăraş şi de asemenea trenul pe relaţia Bucureşti — Şercaia. Este însă mai recomandabilă excursia organizată prin O.N.T.

O cerinţă morală impune turiştilor să nu distrugă florile prin culegerea unor buchete prea mari.

În ţara noastră mai există şi alte locuri asemănătoare dar mai puţin cunoscute, dintre care pajiştea cu Narcise de pe Piatra Cetăţii de lîngă Teiuş şi poiana din com. Cetea, situată la poalele munţilor Apuseni.

FLORIAN FRAZZEI

„Anul Alpilor"

Izolat de alţi munţi şi înconjurat de gheţari, muntele Cervin se înalţă în mijlocul Alpilor Pennini ca o piramidă uriaşă ce pare că străpunge cerul. Aşezat între Valais şi Piemont, în apropierea graniţei dintre Italia şi Elveţia, el domină, cu cei 4 482 m ai săi, valea Zermatt din Ţara Cantoanelor.

Legendele din partea locului spuneau că oameni nemaivăzuţi, care n-au coborît niciodată, îşi făcuseră sălaşul pe vîrful lui şi că nimeni nu putea ajunge la ei. Semeţia muntelui i-a înfricoşat şi totodată i-a atras pe... oamenii obişnuiţi, care au încercat de multe ori să-l înfrunte, să-l cucerească, să-l simtă învins la picioarele lor. Dar încercările au eşuat.

ŞI TOTUŞI..

Acum o sută de ani, la 14 iulie 1865, un englez îndrăgostit de munte, pe nume Edward Whympler, îşi găsea recompensa încăpăţînării sale: împreună cu o echipă care a rămas celebră a urcat pentru prima dată muntele Cervin. O premieră de neuitat în istoria alpinismului. Din echipa lui mai făceau parte francezul Michel Croz, pe atunci unul dintre cei mai buni ghizi din Chamonix, reverendul Hudson, lordul Douglas Whympler, cei doi Taugwalder, tată şi fiu. Toţi — cunoscători ai muntelui. În dimineaţa plecării un alt englez, Hadow, dornic pesemne să rămînă... nemuritor, le-a cerut să fie admis în coardă, cu toate că nu mai participase la o tură atît de dificilă. Şi a fost primit.

Ascensiunea a reuşit pe deplin. Pentru prima dată au călcat oameni pe vîrful piramidei Cervinului. Nici urmă de «oameni nemaivăzuţi». Bucuria izbînzii era mare şi nimic nu lăsa să se întrevadă tragedia ce va urma.

După o jumătate de oră de la cucerirea Cervinului, începu coborîrea. O coborîre tragică. Hadow alunecă imediat şi antrenă în cădere pe Croz, Hudson şi Douglas Whympler. Cei doi Taugwaider şi Edward Whympler au reuşit să reziste dar nu şi-au putut salva tovarăşii: coarda s-a rupt şi cei patru au căzut în prăpastie. Muntele a fost cucerit, dar cu preţul unor grele jertfe.

Aniversarea a o sută de ani de la această izbîndă plătită atît de scump, oraşul elveţian Zermatt, una din cunoscutele staţiuni de sporturi de iarnă din Alpi, se pregăteşte s-o sărbătorească în cadrul «Anului Alpilor».

DESPRE O «LEGIUNE ROMANĂ» ŞI.. TELEVIZIUNE

Cucerirea muntelui Cervin (Cervino în italiană, Matterhorn în germană şi Cervin în franceză) a deschis o pagină nouă în istoria alpinismului (observaţi: cuvîntul **alpinism** vine de la Alpi) şi în amintirea acestei performanţe se sărbătoreşte în 1965 «Anul Alpilor».

Pentru 14 iulie au fost invitaţi la Zermatt descendenţii învingătorilor Cervinului. Dacă membrii familiilor de englezi, care au fost în echipa de acum o sută de ani sînt cunoscuţi, urmaşii lui Michel Croz sînt şi acum căutaţi la Chamonix. În programul serbărilor este prevăzută o ascensiune a Cervinului pe care televiziunea o va transmite în direct. Apoi, locuitorii din Zermatt împreună cu invitaţii lor vor urca, în apropiere, pe culmea Théodule, în întîmpinarea unei delegaţii italiene. În amintirea împăratului August (63 î.e.n. —14 e.n.), primul care a deschis acest drum între Nord şi Sud, italienii vor prezenta simbolic o «legiune romană».

ESCALADE ÎN «ANUL ALPILOR»

Situaţi pe teritoriul Franţei, Italiei, Elveţiei, Germaniei şi Austriei, Alpii au o lungime de 1 200 km şi o lăţime care variază între 135—260 km.

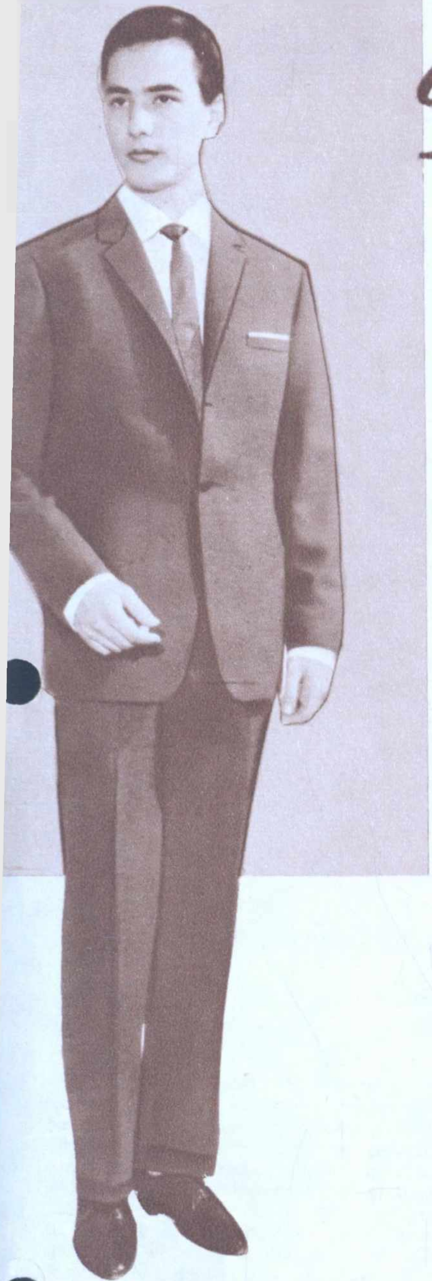
Cu toate că altitudinea lor maximă, vîrful Mont Blanc (4 807 m), a fost atinsă încă din 1786 de medicul Michel Paccard şi tînărul ghid Jacques Balmat, totuşi ascensiunea Cervinului a fost considerată drept cea mai dificilă. De la escaladarea lui în 1865, zeci de alpinişti, în echipe sau chiar de unul singur, l-au urcat. Cu cîtva timp în urmă, radioul ne-a adus vestea că la 22 februarie a.c. cunoscutul alpinist italian Walter Bonatti, în vîrstă de 35 de ani, a escaladat, singur, în premieră de iarnă, versantul de nord al Matterhorn-ului, o mare izbîndă care se înscrie în cartea de aur a alpinismului. Încă o realizare adăugată la salba de mari performanţe ale lui Bonatti: a făcut parte din echipa care, la 30 iulie 1954, a cucerit vîrful «K. 2» din Himalaia, al doilea din lume; a parcurs în premieră hibernală Mont Blanc-ul pe traseul Gruber; a escaladat peretele nordic al lui Grandes Jorasses şi versantul francez al lui Grand Capucin etc. Escalada lui Bonatti, de unul singur şi pe timp de iarnă, ne aduce în memorie o altă mare performanţă alpină: parcurgerea unor creste din Alpii răsăriteni (peretele de nord-est al lui Piz Badile şi peretele estic al Watzmann-ului) într-o noapte de februarie a anului 1953, într-un decor de poveste, la lumina lunii care poleia crestele. Autor: Hermann Buhl, marele alpinist austriac, victoriosul de mai tîrziu de la Nanga Parbat, dispărut în 1957 în zăpezile veşnice ale Himalaiei, cîteva zile după ce cucerise un alt «optmiar»: Broad Peak din Karakorum.

Dar să revenim la «Anul Alpilor». Înaintea reuşitei lui Bonatti, ghizii italieni Lino Pironi, Michele Pala, Luciano Bettenoschi şi Felice Giachini, plecaţi pentru o tură de iarnă în Monte Rosa (4 638 m), masiv vecin cu Cervin, au bivuacat, înzăpeziţi, la 4 000 m. Un avion special echipat pentru a-i căuta pe toţi ce nu se mai înapoiază din ture, i-a zărit pe vîrful Pointe-Dufour, cea mai mare înălţime a Alpilor elveţieni. Ei au reuşit ceea ce îşi propuseseră: cucerirea, în condiţii de iarnă, a acestei înălţimi, urmînd culoarul Marinelli, parcurs pentru prima dată, vara, de cel care a devenit mai tîrziu Papa Pius al XI-lea, mare pasionat al alpinismului.

«Anul Alpilor» va fi un an bogat în escalade de tot felul. Alpiniştii, supranumiţi şi cei mai curajoşi sportivi, vor marca în acest fel centenarul premierei lui Whympler, cel care cu o sută de ani în urmă a urcat primul muntele Cervin.

MIRCEA TUDORAN

modern și elegant

Costumul confecționat din TERON e încheiat la un rînd. Haina are gulerul și reverele înguste iar pantalonii sînt fără manșetă.

Cravata «ELEGANT» confecționată din mătase naturală 100%.
Sortimentul bogat de modele și culori satisface gusturile și exigențele oricărui cumpărător.

Pălăria confecționată din lînă și păr de iepure, cu o linie modernă — borul mic, calota înaltă și ușor conică. O noutate o constituie și panglica în dungi, de lățimi și culori diferite.

Aceste sortimente — în pas cu linia modernă — se găsesc de vînzare la magazinele de specialitate.

SPORT

Redacția și administrația: București, str. Vasile Conta nr. 16. Telefoane: 11.10.05 și 11.91.13.
ABONAMENTE: La toate oficiile poștale din țară și la difuzorii voluntari din întreprinderi și din instituții. Costul abonamentului: 3 luni-15 lei; 6 luni-30 de lei; un an-60 de lei.
Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN.
Corector: Gh. Ranetti.
Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

Două floretiste
ıntașe, două
ietene nedes-
rțite: **ILEANA**
HIULAI-DRÎM-
A (dreapta) și
ATERINA IEN-
C, vicecampioa-
și, respectiv,
npioana mon-
lă de tineret la
retă. Citiți re-
rtajul «**FLORE-**
MEDALIATE»
paginile 6—7.

PAUL ROMOȘAN